

Ketabton.com

د واورې سرې

لنډې کيسې

ليکوال: نصير احمد احمدي

۱۳۸۸ل

د کتاب پيژندنه

د کتاب نوم : دواورې سپرې
ليکوال : نصير احمد احمدی
د ليکوال تليفون شميره : ۰۷۰۰۲۵۲۱۹۱
د ليکوال اي ميل ادرس : nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
چاپ شمير : ۱۰۰۰ ټوکه
انلاين چاري : سهار آنلاين ټکی نيټه
www.saharonline.net
خپرنډويه ټولنه : مومند خپرنډويه ټولنه
چاپ کال : ۱۳۸۸ ل
کمپوز : په خپله ليکوال
پيزاين : جمال الدين جمال

دالی

نگران کاروان صاحب ته !

جنایت

دسهار په خره کې د پولیسو یو موټر لنډ راتاو شو، وښوېد او ودرېد. دروازې خلاصې شوې، عسکري بوټونه تر بنسنگرو واورو پټه کړل، ولاړو خلکو لار ورکړه، عسکر تر یوه څوارلس کلن هلک را تاو شول. هلک یوه پوخ دیوال ته ولي لگولې وو، سر یې کین لورته ځوړند و او پر تورو ګارګوتي وینستو یې نری پرځه پرته وه. یو عسکر پر ملا کروپ شو، د هلک پر سپینه غاړه یې ګوتي کېښودې، خپلو ملګرو ته یې وکتل او دوه درې ځله یې په منفي بڼه سرو ځواوه.

چوپه چوپتیا وه، ولاړو خلکو پند کوټونه اغوستي وو، څپرې یې نیولې وې او له خولو څخه یې مړه تاوونه پورته کېدل.

یوه عسکر وپوښتل:

— څوک یې پیژنئ؟

د خلکو ځواب منفي و.

عسکر خپلو ملګرو ته اشاره وکړه، دوی ټوپکونه غاړو ته واچول، وچ کلک جسد یې له واورې پورته کړ او د موټر په باډۍ کې یې تریال پرې وغورځاوه.

د واورې سپرې

شېبه وروسته موټر پاڅه سرک ته وخت، خلک هم په خپلو کارونو پسې لارل، خو په واوره کې د یو چا د ناستې ځای، نږدې گڼې پلونه او د موټر لنډه راتا و شوي توره لیکه لاسکار بدلې.

د پولیسو څارنوال (ب) یوه دوسیه راپورته کړه، پانه یې واپوله، عدلي طب د هلک مړینه طبعي بنودلې وه، لیکلي یې وو چې د یخني له لاسه مړ شوی دی، د جرم او جنایت کومه نښه یې نه ده موندلې او د خپلوانو د نه پیدا کېدو په خاطر د ښار په عمومي هدیره کې خاورې پرې واپول شوي.

څارنوال ولاړ شو، دوسیه یې په الماری کې کېښوده، بیرته پرڅوکی کېناست، د مېز پر سر اېښې بټن یې ټینګه کړه، له زنگ سره یو وچ، کلک سپرې په وره کې ودرېد، به بیرې یې وویل:
_صاحب!

څارنوال چای وغوښت، سپرې په منډه له دفتره ووت. څارنوال د مېز له سره یوه بله دوسیه راپورته کړه، خو پانې یې واپولې، خو ډیر ژر یې بیرته پر مېز کېښوده، یو اوږد اړمې یې ویست، خپله پکه ککړی یې وگروله، ریموټ ته یې لاس کړ، د تلویزیون چاینلونه یې واپول، په یوه کې کارتون و، په بل کې څو مستې نجونې نڅېدلې،

د واورې سپرې

درېيم چاينل هم يو تود سياسي بحث خپراوه. څارنوال بېرته دوهمه
بټنه ټينگه كړه، د تلويزيون پر پرده د نجونو نڅا راغله.
دا وخت يې مبايل وشرنگېد، څارنوال د خپلې كورتې جيب ته لاس
كړ، مبايل يې غوږ ته ونيو، ورو يې وويل:
_مهرباني وكړئ، څارنوال (ب)
له مقابل لوري لړزانده غږ واورېدل شو:
_يوه مهمه خبره درته لرم.
_امر كوئ!
_يوه اوونۍ مخكې سينما ته نږدې يوليسو يو مړى وموند.
څارنوال په بېرته وويل:
_هو! يو هلک يځنۍ وژلى و.
په تيلفون كې توخى واورېدل شو، وروسته مقابل لوري وويل:
_په ظاهره يځنۍ وژلى و، خو تر شا يې يو لوى جنايت پټ دى.
څارنوال په بېرته وپوښتل:
_تاسو څوك ياست؟ له كوم ځايه خبرې كوى؟
تيلفون قطع شو.
څارنوال ژرد مېز پر سراپښې كوشكى وروپورته كړه، يوه لنډه
نومره يې ووهله، ويې ويل:
_زما دفتر ته راشئ!

د واورې سپرې

لنډه شېبه وروسته په دفتر کې یو په ونه لوړ سپرې ولاړ و، څارنوال دوه - درې ځله د خپل مبابیل سکرین ته وکتل، په کاغذ یې یوه نومره ولیکله، کاغذ یې ولاړ سپرې ته ونيو، ویې ویل:

— غواړم پوه شم چې د تلیفون دا نومره د چا ده، له مخابراتو پوښتنه وکړئ، ژر!

سپرې کاغذ ور واخیست، په بیرته له دفتره ووت، تر غرمې ورک و. کله چې بېرته راغی څارنوال (ب) ډوډۍ خوړله. څارنوال سپرې ته د کپناستو بلنه ورکړه، وروسته یې په ډکه خوله وویل:

— څه درک دې ولگاوه؟

— هو صاحب! تلیفون له یوې پي سي او څخه شوی و، تیلیفونچي ویل چې د نهو بجو په شاوخوا کې دوکان ته درې تنه ورغلي وو، لومړۍ یوه پېغله وه چې پوره لس دقیقې یې خبرې کړي، بیا یو ځوان په خارج کې له چا سره غږیدلی و او وروسته له هغه یوه بوډا ته وار وررسېدلی و.

څارنوال له مستو ډکه کاشوغه ورپورته کړه، سپرې ور وکتل، د برېتونو لاندني تور وینسته یې په مستو سپین وو.

څارنوال وویل:

— د بوډا په اړه یې نور څه مالومات درلود؟

— صاحب! ویې ویل چې دورځې لسگونه تنه ورځي، دی د هر یوه څېره ذهن ته نه شي سپارلی، خو دومره یې په زړه و چې بوډا

د واورې سپرې

کڅورنې سترگې درلودې، پوزه يې غټه وه او کله چې يې د تيليفون پيسې ور نه اخيستلې، نو تيليفونچي د کباب بوی احساس کړی و. څارنوال وويل:

— پيدا به يې کړو؟

— صاحب! گرانه خبره ده، دا بناړ دی، دلته يې شميره خلک ژوند کوي.

څارنوال يوه شېبه غلی و، وروسته يې د مېز پر سر لوېدلې يوه يوه ورېجه ورتوله کړه، په غاب کې يې واچوله، ورو يې وويل: — رښتيا وايې، موندل يې گران کار دی، بايد صبر وکړم، شايد بيا تلفون وکړي.

د څارنوال وړاندوينه سمه وخته، ماسپښين يې موبایل وشرنگيد، مقابل لوري وويل:

— زما خبره موزره ته ولوبده؟

څارنوال وويل:

— خو موږ ثبوت غواړو.

— کيسه اوږده ده، په تيليفون کې نه ويل کيږي.

— نو چيرته سره ووينو؟

مقابل لوری يوه شېبه غلی و، په تيليفون کې يواځې د موټرو هارنونه اورېدل کيدل، وروسته يې وويل:

— خو په يوه شرط!

د واورې سپرې

خه؟

زه غريب سپرې يم، ماته به كوم جنجال نه پيدا كوي.

سمه ده، ژمنه كوم.

مقابل لوري وتوخل، بيا يې وويل:

بناروالی ته نږدې يو کوچینی پارک دی، سباسهار نهه بجې هلته راشئ، په دې واورو کې پارک تش وي، ما په اسانۍ موندلی شئ.

تلیفون قطع شو.

خارنوال فکر یوووړ، بیا یې د اطمینان لپاره عدلي طب ته تلیفون وکړ، هغوئ خپل استول شوی رپوت سم وگانه، ویې ویل چې په خپرنه کې کومه تېروتنه نه ده شوې، د هلک مرگ طبیعي دی او کوم جنایي اړخ نه لري.

خارنوال (ب) لس کمې اته بجې په پارک کې و، له خولې څخه یې سپین تاوونه پورته کېدل او لاسونه یې د اوږده تور بالاپوښ په جېبونو کې پټ کړي وو.

په کوچني پارک کې څوک نه ښکارېدل، د هسکو ونو تور، نري او اوږده سيوري پر سپينو واورو پراته ول او تر پارک له راگرځېدلو کتارو ورهاخوا پر تور سرک يو يو موتر تېرېده.

د واورې سپرې

پينځه دقيقې نورې هم ووتې، بيا د پارک په شمالي دروازه کې يو سپرې ودرېد، دی بوډا و، له پطلون سره يې شنه لونگۍ تړلې وه او يو پنډ زور جمپر يې په تن و.

شېبه وروسته يې څارنوال ته لاس ورکړ، دواړه پريوه اوږده څوکۍ کښاستل، يوه لحظه غلي ول، وروسته څارنوال وويل:
چرتي دې کړم.

بوډا هغه ته وکتل، برېتو يې سپينه پرڅه نيولې وه، د اوږدې پزې تيره څوکه يې سره ښکارېده.

بوډا لنډ ځواب ورکړ:

بايد چرتي شې.

څارنوال مخ ورواړاوه:

خبرې وکه، ما ژمنه در سره کړې، له ستونزو به لرې يې.

بوډا يو سوړ اسويلی ويست، لاندي يې پر خپل بوت اوږه تخته کړه، ورو يې وويل:

زه کسبگرسرې يم، دېرش کاله کيږي چې اشپزي کوم، ما په بېلابېلو هوټلونو کې کار کړی، لاس مې ښه دی، خو تر ټولو د کباب په پخولو کې ډېر تکړه يم، تېره مياشت مې په يوه هوټل کې کار ونيو، دا هوټل د موټرو په اډه کې دی، هلته ډېره گڼه گونډه وي، ولاياتو ته بسونه ځي او ښه چليږي. دا يو کوچنی هوټل دی، د شپې

د واورې سپرې

تیرولو ځای نه لري، خو مشتریان یې ډېر دي او خاوند یې په مزو کې دی.

بوډا غلی شو، یو سوړ اسویلی یې ویست، ویې ویل: دا د اتو ورځو مخکې کیسه ده، ما کباب پخواه، وروسته مې یوه دیارلس یا څوارلس کلن هلک ته پام شو، له نانوای نه یې ډوډی غوښته، خو نانوای په غوسه شو، هلک ته یې بد رد وویل او له هغه ځایه یې وشاره. زه حیران شوم، هلک ته مې وکتل، نه یې جامې د سوالگرو وې او نه هم خیره او نور ظاهري جوړښت. ورغږ مې کړ، راغی او زما تر څنگ ودرېد. پوه شوم چې وږی دی، ما د کباب دوه سیخه ورته ونيول، ده مننه وکړه او په بیرې د کباب په خوړلو بوخت شو.

دی له رنگه ښایسته و، سپین پوست یې درلود او داسې نه ښکارېده چې تر دې مخکې دې کومه سخته پرې ورغلې وي. وروسته مې وپوښت:

—ولې سوال کوې؟

هلک راته وکتل، غټې تورې سترگې یې له اوښکو ډکې شوې، ویې ویل:

—وږی یم، پیسې نه لرم.

—کور دې چرته دی؟

هلک یوه شېبه غلی و، بیا یې سر پورته کړ، شونډې یې و خوځېدې:

د واورې سپرې

په ايران کې.

حيران شوم:

نو دلته څه کوي؟

هلک په خواشيني وويل:

مور لس کاله مخکې ايران ته مهاجر شوو، په کور کې پنځه تنه يو، زه، پلار، مور او زما دوه وړې خوبندې، پلار مې په يوه ساختماني شرکت کې کار کاوه، زه هم په يوه مغازه کې مزدور وم، خلکو ته به مې سودا ورکوله، کارتنونه به مې له يوه ځايه بل ځای ته وړل، سترې به وم، خو بيا هم بڼه و، مازديگر به ټول سره يوځای شوو او د ورځې سترپيا به مې هېره شوه، يو سهار مغازې ته تلم، پوليسو ودرولم، د مهاجرت کارت يې رانه وغوښت، خو مور د زرگونو نورو افغانانو غوندي غير قانوني مهاجر وو، اسناد مونه درلودل، هماغه و چې لومړی يې د سنگ سفيد په نوم يوې بنديخاني ته ولېږلم، يوه اوونۍ مې هلته تېره کړه، بيا يې ترمرزه (سرحد) را واپرولم. اوس دا دی شپږمه ورځ ده چې سرگردانه گرحم، له کوره هم احوال نه لرم، نه پوهيږم چې څه وکړم، قاچاقبر پيسې غواړي، خوزه په گپډه نه يم مور، ايران ته د تگ لپاره پيسې په کار دي، ډېرې پيسې.

ما ورته وپوښتل:

ولي دلته، په افغانستان کې څوک نه لري؟

د واورې سپرې

هلک وويل:

—نه، ترونه مې پخوا لا پاکستان ته کډه شوي دي، دومره پوهيږم چې په پېښور کې اوسي، نور يې درک نه را مالومېږي.

—نو دا شپږ ورځې دې چيرې تېرې کړې؟

—تر پر و نه يو څه پيسې راسره وې، په يوه مساپر خانه کې به مې ډوډۍ خوړه، د شپې د تيرېدو پيسې يې نه رانه غوښتې، همالته به پر تخت وېدېدم، پرون مې ټوله ورځ څه ونه خوړل، بانه مې داوه چې په نس مې درد دې، خونن سهار د مساپرخانې خاوند راباندې پوه شو او زه يې له هغه ځايه وشړلم، ما په ژوند کې خواست نه دی کړی، خو وړې وم، ټيکه نه راتله، ځکه مې له نانوايه يوه ډوډۍ وغوښته.

بوډا د ماشومانو په شور او زوږ غلی شو، له جنوبي دروازي څخه يوه ډله ماشومان پارک ته ورننوتل، دوی منډې وهلې، يو بل يې دواورو په غونډوسکو ويشتل، وروسته پرته له دې چې په پارک کې ماتله شي، په بېرته د پارک له شمالي دروازي څخه ووتل.

د بوډا سر وڅرېد، يوه شېبه غلی و، بيا يې ورو وويل:

—هلک يوه لحظه له ماسره ودرېد، فکر کوم چې د کباب بوی ښه پرې لگېدلې و، خوزه پردی مزدور وم، نوره لور بېنه مې نه شوای ورباندې کولای، داوخت د هوټل خاوند راغږ کړ!

—څلور خوراکه کباب!

د واورې سړی

ما نور سیخونه د انگار له پاسه کېښودل، کباب ته مې پکه وهله چې د هوټل خاوند راغی، ده د یو بل خوراک فرمایش راکړ، ویې ویل چې یو نږدې دوست یې راغلی، غوښې ته څه مصالنه هم ورگډه کړه او په سیخونو کې سپین بخرکي مه پښه! وروسته یې هلک ته پام شو، ما ته یې په پوښتونکي نظر وکتل، ومې ویل چې مساپر دی، له ایرانه یې را اړولی، دلته څوک نه لري.

د هوټل خاوند په ځیر ورته وکتل، مخ یې را وړاوه، ویې ویل: —وبال لري، ډوډۍ ورکړه، بیا به نوره مرسته هم ورسره وکم.

له دې سره بیرته هوټل ته ننوت.

د هوټل خاوند په ظاهره بد سړی نه و، په غریبانو یې پام کاوه، هر سهار به یې د سلو روپو نوټ د سوالگرو لپاره ماتاوه، هوټل ته به ډېر گډایگر راتلل یو یې هم ناامېده نه پرېښوده، یو دوه اوغانۍ به یې ورته نیولې، دی به پر دځل ناست و او کله کله به یې له مساپرو پاتې ډوډۍ پر غریبانو ویشله.

هلک ته مې ډوډۍ ورکړه، دی تر ماسپښینه ماتل شو، ما لمونځ وکړ، په هوټل کې هیڅوک نه و، هلک پر تخت ناست و، دی چرتي بنسکارېده، زه پخلنځي ته لاړم، غوړ لوبښې مې پریمینځل او د ماخستن لپاره مې غوښه پر سیخونو وپښله، کله چې بېرته ورغلم، د هوټل خاوند مې د هلک تر څنگ ولید، دوی خبرې کولې، ښه

د واورې سپرې

شېبه وغربدل، د هوټل خاوند ډاډ ورکړ چې دی ځینې قاچاقبران پیژني، هر څه به سم شي.

هلک په هوټل کې پاتې شو، د ماخستن له خوا خلک کم وو، ډوډۍ موژر ورکړه، وروسته د هوټل شاگردان هم خپلو کورونو ته لاړل او په هوټل کې درې تنه پاتې شوو، زه، د هوټل خاوند او کوچنی مساپر.

موږ تر ناوخته وینس وو، د هوټل خاوند دورځې حساب کاوه، هلک د بخاری تر څنگ غلی ناست و او ما هم د سبا لپاره غوښه وپوله، ښه شېبه نوره هم ووته، هلک ته مې وکتل، سترگې یې له خوبه ډکې وې، ولاړ شوم، د بخاری تر څنگ مې ځای ورته جوړ کړ. د هوټل خاوند هم څو گامه لرې د تخت په بل سر کې پریووت، ما ته هم خوب راته، خپله بستره مې هوا ره کړه، د گروپ ساکت ته مې لاس وروغځاوه او سترگې مې پټې کړې.

زه هم دلته مساپریم. کورنۍ مې په کلي کې ده، یوه میاشت کېده چې کور ته نه وم تللی، په هغه شپه مې خپله کوچنی لور تر ډېره په ذهن کې وه، خو وروسته خوب وړی وم. بوډا غلی شو.

څارنوال په بیره وویل:

—بیا؟

د بوډا شونډې و خوځېدې:

د واورې سپرې

— يوه شورماشور مې سترگې رنې کړې، د بخارې د سره انگار په تته رڼا کې مې هوتلي وليد چې د هلک تر څنگ ناست و، هلک سپرې ته سوکان نيولې وو، سپکې سپورې يې ور ته ويلې، خو هوتلي غلې و، هيڅ يې هم نه ويل او سر يې څرېدلی بنکارېده، وروسته هلک په بېرېه ولاړ شو، بوټونه يې په پښو کړل، خو کله چې يې د دروازې دستگير ته لاس ور وغځاوه، ور کولپ و، بيا يو کرنگ شو، لويه شيشه درې وړې شوه، هلک په توره شپه کې د باندي لار او هوتل ته سره هوا راننوته.

بوډا غلې شو.

څارنوال وويل:

— دا يولوی جنايت دی، دا پست هوتلي بايد سزا وويني، بايد.

بوډا وويل:

— ما بل څه نه شو کولای، کار مې پرېښود او قانون مې خبر کړ، نور نو تاسو ښه پوهيږئ.

څارنوال وپوښتل:

— غواړې چې چيرته لار شې؟

— نپوهېږم، بل ځای به په کار پسې گرځم، ما درته وويل، زه يو تکړه اشپزيم، روپۍ کمه يا ډېره، کار پيدا کولای شم.

څارنوال وويل:

— خو که تاته ضرورت پېښ شو بيا به دې چيرې پيدا کوم؟

د واوړې سړي

د بوډا شونډې و خوځېدې:

— تا ژمنه کړې وه چې ماته به کوم جنجال نه پيدا کوي.

څارنوال وخنډل:

— زه په خپله خبره ولاړ يم، خو دا زما وظيفه ده، بايد د شاهد ادرس

ولرم.

بوډا وويل:

— دلته څوک نه پېژنم، خود کلي ادرس مې درسره وليکه، قول دی،

که مې کار وموند، په تيليفون کې دې خبروم.

څارنوال د سړي د کلي او د هوټل دواړه ادرسونه واخيستل.

شېبه وروسته په پارک کې هيڅوک نه و، د ونې پر يوه لوڅ بناخ يو

کارغه بنکارېده او د سپينو واوړو پر سر څو وچې پانې باد

رغړولې.

ماسپښين دوه بجې وې، څارنوال پر يوه خیرنه څوکی ناست و، پر

غوړ مېز ايښی له تورو چايو ډک گيلاس يې ورپورته کړ، هوټلي ته

يې وکتل، ده د ټايپ د يوې جر شوې کسټې راوتلې کولمې

خلاصولې.

د واورې سپرې

وروسته يې ورمېر کور کې، د تخت پر سر ناستو دوو تنو خبرې سره کولې او دوی ته نږدې يوه ځوانکې پر تېرو سيخانو غوښه پېيله. نور هوټل تش و.

څارنوال هوټلي ته اشاره وکړه، هغه راغی او څارنوال ته مخامخ ودرېد. ورو يې وويل:
_خه شی غواړی؟

څارنوال د لاس په اشاره هوټلي وپوهاوه چې مخامخ ورته کينې. هوټلي حيران شو.

څارنوال جيب ته لاس کې، يو کارت يې راويست، د هوټلي سترگو ته يې ونيو، ويې ويل:
_څارنوال (ب)

د هوټلي رنگ والووت، پر څوکۍ کېناست او څارنوال ته يې په وېره وکتل.

څارنوال ورو وويل:

_کارو بار دې څنگه دی؟

هوټلي وارخطا شو:

_صیب! ښه دی، گذاره کوي.

څارنوال له چايو غورپ وکړ، شونډې يې و خوځېدې:

_يو څو پوښتنې درنه کوم.

_امر کوئ، صیب!

د واورې سپرې

— تا خو ورځې مخکې یو میلمه درلود.

هوټلي په ماته گوډه ژبه وویل:

— صیب، زه، زه خو ډېر میلمانه لرم، ته، ته کوم یو یادوې؟

د څارنوال شونډې و خوځېدې:

— خو ته د شپې میلمه نه لرې.

د هوټلي رنگ سور شو.

دا وخت د مېز ترڅنګ دوه تنه ودرېدل، یوه یې وویل:

— دوه چایه، څو روپۍ شوې؟

— پنځلس اوغانۍ.

هغه د مېز پر سر پیسې کینښودې او دواړه له هوټله ووتل.

څارنوال پسې وکتل، هوټلي ته یې مخ ورواړاوه، په ملنډو یې

ووویل:

— په زړو شیشو کې دا یوه شیشه نوې بنکارې، دا دې ولې بدله

کړېده؟

هوټلي پرتخت ناست ځوانکي ته وکتل، له هغه نه یې وغوښتل چې

پاتې کار په اشپزخانه کې وکړي، وروسته یې څارنوال ته مخ وړ

واړاوه، شونډې یې ورپېدې او په لږزانده غږ یې وویل:

— ماته شوه.

— څنګه؟

هوټلي چیغه کړه!

د واورې سپرې

— له ما څه غواړې؟

څارنوال ورمخته شو، د دواړو سترگې سره وجنگېدې، څارنوال وويل:

— ته ډېر پست سپرې يې، تا هغه هلک ته لاس وراچولې و، د شپې يې په برستن ورننوتې وې، ته پوهېږې! هغه مړ دی، يخني وژلای. — دا دروغ دي.

— زه شاهد لرم، زور کبابي.

هوټلي په بېره ولاړ شو، منډه يې کړه، خو څارنوال تر لمنې ونيو، سپرې پرمخې ولويد، سر يې پر يوې څوکۍ ولگيد او له تندي يې وينه روانه شوه.

د واورې سرې

څارنوال (ب) په خشکه وويل:

— اقرار وکړه، تا هغه هلک ته لاس وراچولی و.

هوټلي سرې لارې تو کړې، څارنوال ته يې وکتل، شونډې يې
و خوځېدې:

— نه، ما هيڅ نه دي کړي.

څارنوال ترگرين ونيو، ورو يې وويل:

— تازه نه يم پيژندلی، ما د ډېرو مجرمينو ژبه خلاصه کړېده، ته به
اقرار کوې، ضرور.

هوټلي څه ونه ويل.

څارنوال ولاړ شو، د بند په سره او نمجنه کوټه کې يې څو گامه
واخيستل، ودرېد، سرې ته يې وکتل، په کاوړ يې وويل:

— ته د بخښلو نه يې، تا جرم کړی، يو نه بخښونکی جرم، ته د لوند
سپي غوندې د کرکې وړ يې، پوهېږې، ته به پانسي شې.

هوټلي ولړزيد. سره سا يې واخيسته، ورو يې ويل:

— رايه، يوه معامله سره وکړو.

څارنوال په حيرانۍ ورته وکتل.

د هوټلي شونډې و خوځېدې:

— زه يې پانسي، ته به کومه گټه وکړې؟

څارنوال وويل:

د واورې سپړی

د مقصد خبره کوه!

گوره، د هلک دوسیه ترل شوېده، ټول په دې قانع دي چې هغه
یخنی وژلی، ته دوه لکه اوغانی واخله او ما خوشی که.

د څارنوال سترگې رډې راوختې، ټیټ شو، هوټلي یې ترگرین
ونیو، په خشکه یې وویل:

ته ماته رشوت راکوي؟

هوټلي وارخطا شو.

څارنوال یوه شپه غلی و، بیا یې شاوخوا وکتل، د بند د کوتې ور

پورې و، وروسته یې هوټلي ته مخ ور وړاوه، دهغه غوږ ته یې

خوله ورنږدې کړه، ورو یې وویل:

زه دومره احمق نه یم، پوره پنځه لکه!

پای

د واورې سړی

د دلوې د میاشتي لومړی مازدیگر و چې اسمان سپینو ورېځو ونيو، واوره پیل شوه او په لنډ وخت کې یې یوه لویشت پوتې سپین کړې. وریدا اوږده شوه. یوه ورځ، دوه ورځې، درې ورځې... تر دې دمه کلیوال ورته خوشاله وو، واوره یې کاریزونو ته سره زر گڼله، خو وروسته د بامونو پاکولو ستړي کړل، خلق یې تنگ شو او چې په څلورمه او پنځمه ورځ یې هم لمرونه لید، خدای (ج) ته یې د اورنبت د دریدو خواستونه شروع کړل.

واوره ډېره اوږدله، ما په خپله متر ورسره ونيو، نوي سانتیو ته رسیدله، څوک د باندي نه شو وتلی، گشت وگام نه کېده، ان د نږدې کلیو لارې هم بندې وې، نه پوله بنکاریدله او نه هم پتی، پوله سیمه یو لاس، تکه سپینه وه. ځکه به نو د جومات تر څنگ اوږده کوټه له کلیوالو ډکه وه او د تاو خانې په تاوده ځای به ځای نه کیده.

د واورې سپرې

ماشومان به هم په دې خونه کې سره راټول وو، په جیبونو کې به یې له پرتو مردکیو ټکا ایسته او کله کله به یې له لویانو په پټه جفت او تاق کاوه.

په کلیوالو کې یو پردی سپرې هم ښکاریده، دی یو ژېړ مازدیگر کلي ته راغی، شل دېرش افغانۍ یې ټولې کړې، په جومات کې یې شپه شوه او کله چې سهار وختي د باندي ووت، واوره په شدت سره اورېدله.

بوډا د ناچاری له مخې په جومات کې پاتې شو، کلیوالو به ډوډۍ ورته راوړله، دی ډیرنه غږیده، غلی سپرې و، چورتونه به یې وهل، خو کله کله چې به د واورې بخرکي غټ شول، د ده سترگې به وځلېدې، په خېره کې به یې خوشالي راټوله شوه او له خړو شونډو به یې خو ځله د (شکر) کلمه راووته. په پېل کې به د بوډا دا شکرونه په غوږونو ښه لگېدل، خو وروسته یې کلیوالو ته دومره خوند نه ورکاوه او ځینو شوخو ځوانانو به لا ټوکې پسې کولې.

دوئ به په ټیټ غږ ویل " بوډا ته خدای ورکړه، په توده تاوخانه پروت دی، مفتته ډوډۍ ور رسېږي، نو واورې ته به ولې نه وي خوشاله. " بل به په ملنډو ورغبرگه کړه: "خه یې کوي! ځمکې به یې ډېرې وي.. ماشومانو هم "د واورې سپرې " نوم پرې کېښود. دوئ به بوډا ته اشاره کوله، له نوي نوم نه به یې خوند اخیست او پټ پټ به یې خندل.

د واورې سپرې

په پنځم سهار واوره ودرېده، کلیوال بامونو ته وروختل او د درېیم ځل لپاره یې واوره واچوله، خو کله چې سترې ستومانه جومات ته راغلل، اوربنت بیا پېل وکړ. بوډا تاویدونکو سپینو بخرکو ته وکتل، په خوند یې وویل:

— مه کوه! مه کوه چې اووري!

دې خبرې ځینو سترې کلیوالو ته خوند ورنه کړ، یو ځوان یې حوصلې شو او په خشکه یې وویل:

— کاکا! څه دې پکې لیدلې دي، کرار پروت یې، دا ځل به دې یوه بام ته وروخبژوم، بیا به دا خبره ونه کړې.

یوه بل په ملنډو ورغړ کړ:

— څه یې کوي، ځمکې به یې ډېرې وي، د وچکالی غم ورسره دی.

په دې خبره څو ځوانانو وخنډل.

بوډا یوه شېبه غلی و، مایې سترگو ته وکتل، اوبنکې پکې رغړیدلې، وروسته یې یوې ترڅې خندا شونډې سره وپړې کړې،

ورو یې وویل:

— بچیانو! زه نه ځمکه لرم، نه کور او نه هم کوم خپل پردی. اویاوو

کلونو ته رسیدلی يم، ځکه نو د واورو د اچولو تمه هم مه را ته کوئ، وچکالی ته هم دومره زړه نه خورم، خدای مهربانه دی، له

لوړې به نه مرو، خوزه دا سپین بخرکي د بل څه لپاره غواړم.

د واورې سپرې

بوډا غلی شو، کلیوالو ته یې وکتل، هغوی حیرانې سترگې ورته نیولې وې، بیرته یې سر وڅرید، یوه سره ساه یې واېسته، په خوابدي غږ یې وویل:

– تېر ژمی واوره کمه اوورېده، یواځې یوه میاشت پرته وه، خو بیا هم بڼه و، د کلیو لارې بندې وې، تگ راتگ نه کېده، پښه یې نیوله، د موټرو، موټرسایکلو او ټانکونو سینې یې راگرځولې، کراره کراري وه، خو کله چې واوره ولاړه او لارې تورې شوې، گولۍ اووریدې، زما ځوان زوی یې را وویشت او وینو یې د دیوال سیوري ته پرته واوره سره کړه. د واورې اوریدو ته مه خپه کیږئ، دعا وکړئ چې ډېره ووریري، هومره چې لارې د ډېر وخت لپاره بندې کړي، ژر ویلي نه شي او څو ورځې د وینو د توېدلو مخه ونیسي.

پای

د خیر کار

د ورځپاڼې مدیر راته وویل:

د دفتر بودیجه کمه ده، غواړو چې څو تنه اضافه بست کړو، خو ته وروستی چانس لري، دا یو امتحان وگڼه، که دې زموږ په خوښه مرکه راوړه، کار ته دوام ورکولای شې.

چرت مې خټه شو، فکر په مخه کړم، په ښار کې مې د مرکې لپاره وړ څوک ونه موند، خپلې کوتې ته لاړم، یوه ملگري ته مې تلیفون وکړ، ده یو داسې ځای راوښود چې شتمن خلک ډېر پکې پیدا کېدل. ما هم بکس وټاره، سهار وختې په موټر کې کېناستم او ماسپښین قضا ټاکلي ځای ته ورسېدم.

په یوه مساپرخانه کې مې کوټه ونيوله، بېرته لاندې راګوز شوم، د ولسوالۍ په بازار کې وگرځېدم، څې دوکانونه وو او خلک کم

د واورې سپرې

بنسکارېدل، څنگ ته یو لنډه کروزر موټر ولاړ و، ور وگرځېدم،
موټروان غټه لونگۍ ترلې وه، نېغ په نېغه مې وپوښتل:

داسې څوک مې په کار دی چې دخیر یو کاریې کړی وي.

سپرې په حیرانۍ راته وکتل، ورو یې وویل:

سپین وغږېږه، مطلب دې څه دی؟

مانا داچې یا یې کوم پل جوړ کړی وي، یا یې کوم مکتب یا هم
کلینیک ته ځمکه ورکړې وي، یا یې د خلکو لپاره د پاکو اوبو غم
خوړلی وي او یا یې کوم بل داسې کار کړی وي چې عامو خلکو ته
یې ګټه رسېدلې وي.

سپرې یوه شېبه فکر په مخه کړ، بیا یې د یوه کلي نوم واخیست،

ویې ویل چې هلته یوې موسسې یو مکتب جوړ کړیدی.

په خبره کې ورو لویدم:

موسسې پرېږده، عامو خلکو څه کړیدی؟

نېغ یې راته وکتل، تندې یې تریو شو او په خشکه یې وویل:

لیونی خوبه نه یې؟

خوله مې خبرو ته جوړوله چې موټر حرکت وکړ.

یوه شېبه و دریدم، بیا د خوراکی موادو د خرڅولو یوه دوکان ته ور

تنوتم، دوکاندار پیسې شمیرلې، له سلام وروسته مې خپله کپسه

ورته تېره کړه، برگ یې راته وکتل او ویې ویل:

د واورې سپرې

— حکومت څه بلا وهلی چې په خلکو یې جوړوې، څه بابا له کاره مې مه باسه.

نامېده مساپرخانې ته راستون شوم.

یوه شېبه مې پخپله کوټه کې سر ولگاوه، د ماښام له لمانځه وروسته ډوډۍ ته ورکېسته شوم، په هوټل کې ګڼه ګوڼه وه، خلک د یوه شل، دېرش متره غوړ او خیرن دسترخوان دواړو خواوو ته ناست وو، چا ډوډۍ خوړه، چا د کباب فرمایش ورکاوه او ځینو نورو قابلې پلو غوښت. یواځې څلورو سپین ږیرو ته د بنوروا کاسې اېښې وې، دوئ خوشاله ښکارېدل، د خوراک په وخت یې خبرې سره کولې او له غږېدا څخه یې پوه شوم چې حج ته روان دي.

زه هم دوئ ته نږدې په یوه خالي ځای کې کېناستم، ورېجې مې راوغوښتې، د ډوډۍ له خوړلو وروسته سپین ږیرو ته ورنږدې شوم، د طبعي خلک راته واپسېدل، و مې ویل:

— زه په داسې چا پسې ګرځم چې دخیر یو کار یې کړی وي.

یوه وویل:

— څه یې کوي؟

— غواړم چې د اخبار لپاره مرکه ورسره وکړم، د دفتر مشر شرط راته ایښی، که مې داسې څوک وموندل خپل کار ته دوام ورکولای شم، که نه شري مې.

د واورې سپرې

د خدا غږ پورته شو، څلورو وارو ښه شېبه و خندل، وروسته يوه له
نصوارو په ډکه خوله وويل:

— بېکاره دې بولم.

يوه بل له خپلې خولې ساختگي غاښونه راو اېستل، د څادر پيڅکه
يې پرې تېره کړه، بېرته يې د وريو پر سر کېښودل، ورو يې وويل:
— هسې ځان مه پازابوه، که زما منې، لاړ شه او په کوم بل کار پسې
وگرځه.

مخ مې ورو اړاوه:

— خو ما اورېدلي چې په دې ځای کې ډېر آباد خلک اوسي، زياتره
يې په بهر کې دي او ښه عايد لري.

— ته سم وايې، زما خپله درې زامن په خارج کې دي، د الله فضل
دی، کار يې جوړ دی، دوکانونه لري، خو هرڅه چې وي، پخپله يې
پيدا کړيدي، زحمت يې ايستلی، خلک په بلا وهې، څه يې کوي؟
هه!

زه غلی شوم، دوئ يوه شېبه د حج د ثوابونو په اړه خبرې وکړې،
وروسته لمانځه ته روان شول.

خواشيني وم، تمه مې ختلې وه، خپل کار مې له لاسه وتلی راته
ښکارېده، خو وروسته مې يو سپرې تر څنگ کېناست، له رنگه تور
و، په غاښونو کې يې خلی واهه، ورو يې وويل:

د واورې سپرې

— ما ستاسو خبرې واورېدې، زه خپله ددې ځای يم، خو د سورليو موټر لرم، ډېر وطنونه مې ليدلې دي، داسې سپرې دلته نه شپې موندلې.

په حيرانۍ مې وپوښتل:

— ولې! په ټوله سيمه کې داسې څوک نشته چې نورو ته يې خپل ور رسيدلې وي؟ دلته خو پيسه داره خلک ډېر دي.

سپرې هوتلې ته ورغږ کړل! ماته يې وکتل، ورو يې وويل:

— چای درته راوغواړم؟

— هو

— شين که تور؟

— فرق يې نشته

هوتلې ته يې مخ وراړاوه، چيغه يې کړه!

— دوې شنې

وروسته يې راته وکتل، ورو يې وويل:

— په دې خبرو پسې مه گرځه، ما درته وويل، که په ټول ولايت کې وگرځې داسې څوک به ونه مومي.

سپرې غلې شو، د سدرۍ (واسکت) جېب ته يې لاس کړ، سگرت

يې راوايستل، قوطی يې راته ونيو او ويې ويل:

— سگرت؟

د سر په اشاره مې پوه کړ چې نه يې څکوم.

د واورې سپرې

ده يوه سگریت ته د اور لگیت دانه و نیوله، له خولې یې سپین لوگی ووت او ویې ویل:

— پښتانه چې شتمن شي دوه کاره کوي، دوهم واده او بدې، یوه بله به درته وکم، هر یو یې دوه درې موټره لري، نور خیر یې ونه رسيد، خو کلیو ته غزیدلي ټول سرکونه یې خراب کړل. خواشیني مې نوره هم ډیره شوه، فکر په مخه کړم، د سپرې په غږ مې جتکه و خوړه، ویې ویل:

— په یاد مې شو، تېر منی مې یوه ځای ته مساپر یورل، په یوه کور کې مې شپه شوه، د کور خاوند د خپل یوه کلیوال صفت راته کاوه، ویل یې چې د خیر سپرې دی، د ثواب لپاره یې یوه ژوره څاه کیندلې، ټول کلیوال اوبه ورنه وړي. په زړه کې مې خوشالي راټوله شوه. موټروان وویل:

— خو ځای یې لیرې دی، بل ولایت ته به پسې ځي، شپږ ساعته مزل غواړي.

په بیره مې ووبل:

— پروا نه کوي، ته یې ادرس راکه.

ادرس مې ولیکه، له سپرې مې مننه وکړه او خپلې کوتې ته لاړم. د شپې تر ناوخته وینم وم، د خوشالی له لاسه خوب نه راته او ځان مې بېرته په دفتر کې لید.

د واورې سپرې

سهار وختي دموترو اډې ته لارم، ټوله ورځ مو په سترو لارو منزل وکړ او غرمه د ولایت په مرکز کې له موټره کښته شوم. تر کلي مې درېست موټرو نیو، کله چې ټاکلي ځای ته ورسیدم، د کلي نیمايي اوسیدونکو د څښاک د اوبو د نه درلودلو له امله کډه کړې وه. حیران شوم، په پوښتنه مې ژوره څاه وموندله، خود واټرپمپ کوټې ته غټ کولپ ور لویدلی و. چا راته وویل چې په دې کلي کې ټول خپل سره پراته دي، درې میاشتنې مخکې د څاه خاوند له خپلو تربرونو سره په یوه کوچینۍ خبره وخورل، له هماغه راهیسې یې ماشین ته کلپ وراچولی او هیچاته اوبه نه ورکوي.

حیران وم چې څه وکړم، خواشینۍ وم، سترگې مې ډکې ډکې کیدې، خو نه پوهیدم چې دا خپګان مې د خپلو خلکو او وطن د بدبختۍ له لاسه و، که مې خپل کار په خطر کې لید.

پای

کبله

اووه کلنې نجلۍ کبلو ته وکتل، له خونده ډکې ورته بنکاره شوې،
خپل نيکه ته يې سترگې ورواړولې، هغه د کراچۍ (ريړۍ) پر يوه
خنده ناست و، پښې يې خړيدلې وې او خپلو پلاستيکي شکېدلو
چوتو (خپليو) ته يې کتل. نجلۍ ورو يوي کبلې ته لاس ور
وغځاوه، خو په خيرنو گوتو يې يوه نرۍ لښته ولگېده او په بيره يې
لاس ورتول کړ.

بوډا چيغه کړه!

مه!!!

نجلۍ مخ واپراوه، گڼې گونې ته يې وکتل، خلک يوي او بلې خوا
ته روان وو، يوه ماشوم آيسکرېم ته ژبه را ايستلې وه او په خوند
يې خاټه.

د واورې سپرې

بيا يې ترڅنگ يوې بلې کراچۍ ته وکتل، له کپلو ډکه وه او د يوې غټې کپلې پريوه تور ځای يوه بمبره (غومبسه) ښکارېدلې. نجلی له ځان سره وويل:

—کاشکې چې بمبره وای!

دا وخت يې د خپل نيکه غږ واوريد:

—گوره بچو! دا کپلې د خرڅلاو لپاره دي، که يې په خپله وخورو، په تاوان کې به روان يو.

نجلی بوډا ته وکتل، مخ يې له ننوتو گونځو ډک و، سترگو يې چخري را ايستلې وې او په زنه پوري يې څو تاره سپين وېښته څړيدل.

نجلی په خوا بدي غږ وويل:

—وږې يم!

بوډا يو سوړ اسويلی ويست، خوله يې خبرو ته جوړوله چې ترڅنگ يې يو کرنگ شو. د تلې (ترازو) يوه پله لنډه را تاوه شوه، څو ځله په خپل ځان راوگرځيده او د سرک څنډې ته په يوه خوسا ډنډ کې رنګه شوه. بوډا په بيړه خپلې پښې پر ځمکه ولگولې، په ټول قوت يې کراچۍ ټپله کړه، څنگ ته شو او پياده رو ته نږدې يې کراچۍ ودروله. نجلی هم په لاس کې نېولې خپلې بېرته په پښو کړې، يوه ترافيک ته يې اشاره وکړه، نيکه ته يې وکتل او په سترې غږ يې وويل:

د واورې سپرې

د ده ولي په خلکو پسې لښته را اخیستې ده؟
د بودا خړې شونډې و خوځیدې:
_ ځکه چې کراچيو د موټرو لاره بنده کړې ده.
_ نو خلک ولې وهي، هاغه هلک وينې! ژاړې، تله يې په اوبو کې
پرته ده.
بودا غلی و.
نجلی- کېلو ته وکتل، په کوچنيو او مړاوو کېلو کې يې ترټولو غټه
کېله په نښه کړه، نیکه ته يې وکتل او په خواره خوله يې وويل:
_ يوه کېله را واخلم!
بودا غلی و.
نجلی- څه ونه ويل، خو شېبه وروسته يې د نیکه پوست غږ واورید:
_ قول ده، که مې دوه درجنه خرڅې کړې، يوه يې ستا.
نجلی- کين لور ته وکتل، نورو ميوو پلورونکو چينغې وهلې او په
لور غږ يې روان خلک د ميوو اخیستلو ته وربلل.
نجلی- خپل نیکه ته وکتل او ورو يې وويل:
_ ته ولې چينغې نه وهي!
بودا چينغه کړه!
_ کېلې واخلي، کېلې! ارزانه شوې، درجن په څلوېښت او غانې!
دا وخت ټوخي و اخیست او غلی شو.
نجلی- وپوښتل:

د واورې سپرې

— خلو بښت او غانی د پرې روپی دې؟

بودا هغې ته وکتل:

— هو، بچو! د پنځو ډوډیو بیه ده.

— نو دا کېلې به په دو مرو ډ پرو روپو خرڅې شي؟

بودا یوه فاتحانه موسکا وکړه، یوې او بلې خوا ته یې وکتل، په

تیت غریبې وویل:

— اصلې بیه یې دیرش او غانی ده، که درجن پنځه ویشته راته

جوړې کړي، بیا هم په گټه کې یو، خو گوره بچو! دا تجارت دی،

بیه به ورو ورو را تیتوو.

دا وخت یو تنکی ځوان د کراچۍ ترڅنګ ودرېد. د نجلۍ سترګې

وځلېدې، ځوان د کېلو بیه وپوښتله، بودا په بیره وویل:

— خلو بښت او غانی.

ځوان روان شو.

بودا پسې ناره کړه!

— پنځه دېرش! راشه! دېرش. خو ځوان یوې بلې کراچۍ ته ودرید او

شبهه وروسته یې پلاستيکي کڅوړه له کېلو ډکه کړه.

د نجلۍ په تندي کې یوه نرۍ گونځه پیدا شوه. د کېلو پلورونکي ته

یې په کرکه وکتل. هغه پیسې شمیرلې او تندي یې ورین ښکارېده.

نجلۍ یو غږ واورید:

— درجن په څو دی؟

د واورې سپرې

مخکې تر دې چې بوډا خوله خبرو ته جوړه کړي، نجلی په بیره وویل:

— پنځه ویشته.

بوډا هغې ته وکتل، په سترگو کې یې غوسه بنکارېدله، خو په خوله یې څه را نه وړل.

سپرې د یوې پلاستيکې کڅوړې غوښتنه وکړه.

بوډا د خواست په ژبه وویل:

— لویه که وره؟

— چې دوه درجنه پکې ځای شي.

د نجلی سترگې وځلیدې، په بیره یې کېلو ته وکتل، مخکې په نښه کړې کېله یې وراخيسته، بوډا څه و نه ویل، سپرې د کېلو په شمیرلو بوخت و چې یوه په عمر پخه بنځه یې تر څنگ ودرېده. هغې په غوسه وویل:

— څه کوي! دا هم کیلې دي! میلمنو ته مې شرموي که څه!

سپرې کیلې په خپل ځای کېښودې او له بنځې سره یو ځای روان شو. بوډا نجلی ته وکتل، د هغې خوله ډکه وه، سترگې یې نه رپیدې او په وېره یې خپل نیکه ته کتل.

بوډا یوه شپبه غلی و، بیا یې شونډې یوې خوړې موسکا سره وپړې کړې او په مینه یې د نجلی پر خړو او خیرنو وینستولاس تېر کړ.

پای

اوسپنه

موټر ودرېد، مساپر کښته شول، تر بس را تاو شوم، موټروان پنیچر
تایر ته کتل.

شاوخوا مې سترگې وغړولې، سپېره دښته وه، شمال لور ته خړ
غرونه پراته وو، په لمنو کې یې خام کورونه خوځېدل، حرکت یې
درلود او داسې ښکارېدل لکه په هوا کې چې ولاړ وي.
گرمي ډیره وه، له ځمکې تاو پورته کېده او سړک ته نږدې سپاندې
په دوړو سپېرې وې.

شل- یونیم شل گامه لیرې، د سړک د تورې لیکې پر غاړه درې خړې
کوټې ولاړې وې، خو مساپر هغې خواته روان وو، زه هم ورسره
ملگری شوم، په دې خړو کوټو کې خوراکی مواد خرڅېدل، یوه
دوکان ته ورننوتم، یو بوتل اوبه مې واخیستې، هوا ډپه وه، بېرته

د واورې سړی

د باندې ووتم، د ماشومانو خنداوې مې واورېدې، تر دوکان راتاو شوم، دوه واړه ماشومان د دېوال سیوري ته ناست ول، دوی هندوانه خوړه او تر څنگ یې په ډېران کې یوې تورې خرې خوله وهله.. ماشومانو ته مې وکتل، یو هلک و او بله هم نجلۍ، دواړه خیرن وو، خپولي وینسته یې درلودل او په سپېرو خبرو کې یې تر خولو راتاو شوې لنډې لیکې بنکارېدلې.

دواړو په خپلو تېرو نوکانو هندوانه جلا کوله، کله چې به یې لاسونه خولو ته کړل، له خیرنو گوتو به یې سرې اوبه وڅښېدې. وروسته یې په هندوانه جنگ شو، هلک د نجلۍ څڼو ته لاس ور واچاوه، هغې چیغه کړه، پر ځمکه یې گوتې وټپولې، یوه وړه تیره په گوتو ورغله، هلک د هغې څڼې پرېښودې، سر یې ټیټ کړ او تیره زما پر وړانه ولگېده.

دواړه غلي شول.

ومې ویل:

ولې جنگ کوئ؟

سرونه یې وڅړېدل، یوه شېبه غلي ول، وروسته بېرته د هندوانې په خوړلو بوخت شول.

خرې ته مې وکتل، له ځولې تېرې اوسپنې راوتلې وې.

د هلک له کاوړه ډک غږ مې واورېد!

سوکه سوکه یې خوړه!

د واورې سپرې

سترگې مې ورواړولې، نجلۍ ته يې برگ برگ کتل.. له هلک نه مې
وپوښتل:

— دا دې څه ده؟

پرتله له دې چې راته وگوري، شونډې يې وخوځېدې:
— خور

— نو بيا يې ولې وهې؟

کوم ځواب مې وانه ورپد.

ومي ويل:

— چېرته اوسې؟

نجلۍ د غره لمنو ته اشاره وکړه.

ومي پوښتل:

— نو دلته څه کوي؟

نجلۍ خړې ته وکتل، په وره ژبه يې وويل:

— اوسپنې موراوري، خرڅوويې.

خړې ته ورنږدې شوم، ځولۍ د مرميو له پوچکو، تپرو چرو او د

چاودلو راکټونو له کږو ورو اوسپنو ډکه وه.

ومي ويل:

— دا مو له کومه کړې؟

دواړو يو بل ته وکتل، هلک وويل:

د واورې سپرې

خو ورځې مخکې د حسن خېلو په کلي کې جنگ و، دا موله هغه
ځايه راټولې کړې.

نجلی په خبره کې ورولویده:

درواغ مه وايه! دا خو مو د ابوله کلا راوړې.

ومي ويل:

له هرځايه چې وي، خو د دارنگه اوسپنو ټولول خطرناکه دي،

کيدای شي کوم ماین يا روغه مرمی پکې وي.

دواړه يوبل ته موسک شول، د هلک شونډې و خوځيدې:

موږ يې پېژنو، دا ډېر وخت کيږي چې دا کار کوو.

په حيراني مې وپوښتل:

ډېر وخت!

هلک د غره په لمنو کې پرتو کليو ته اشاره وکړه، په خوند يې

وويل:

هلته هر وخت جنگونه وي، طيارې راځي، بمبار کوي، ټول کلي له

اوسپنو ډک دي، که سل خرې ورنه بار کړې ام نه خلاصیږي.

يو ځل مې بيا اوسپنو ته وکتل، يوه تېره چره په وچو وينو سره وه،

په حيراني مې وويل:

دا موله کومه کړه؟

د هلک غږ مې واورېد:

د يوه پسه په ورانه کې بنده وه.

د واورې سپرې

نجلۍ په خشکه وويل:

—درواغ وايي! د يوې بڼځې له نسه يې راواېسته، هغه مړه وه.
بدن مې زېږ شو، يو دروند غږ مې واوږد، دوه ټيټې هليکوپټرې
مو پر سر تېرې شوې، ماشومانو په ځير ځير پسې کتل،
هليکوپټرې د غره خواته گړندۍ روانې وې، موټروان هارنونه وهل.

پای

اورېد فکر

حيران شوم. زما ملگري دوهمه کوژده کړې وه. کله چې مې له دوو کلونو وروسته دهغه دکور د دروازي ځنځير وشرنگاوه، ده کلکه غېږ را کړه. بيا يې لاس نيولی کور ته بوتلم. پر يوه پلاستيکي فرش تېر شوم. پر زړه توشکه کېناستم او ملگری مې له کوتې ووت. خو شېبه وروسته څلور ماشومان له څو مچانو سره يوځای کوتې ته رانوتل. دوی په ونه کې دومره توپير نه سره درلود. له رنگه هم سره ورته وو. ټول څوار، ډنگر او څيرن بنکارېدل. ديوه پزه بهېدلې وه. دوهم پرتوگ نه و اغوستی. د دريم غاړه او غوږونه له سرو دانو ډک وو او دڅلورم په غاړه هم څو پېيلي ژېړ پيازا را څرېدل. دوی ټول زما تر څنگ کېناستل. لومړی يو څه ارامه وو، خو وروسته يې خوځيدا ډېره شوه. بيا پر ما راټول شول. يوه مې لاسي

د واورې سپرې

بکس ته لاس ور وغځاوه. بل مې دکورتۍ په جیب را اخته شو او نورو دوو هم هڅه کوله چې گړۍ رانه خلاصه کړي. ما خپل جیبونه سره راټول کړل. خو ځله مې کوچني کوچني لاسونه پورې وهل او بیا مې تندۍ ورته تریو کړې، خو ددوئ تمه نه رانه خته. زړه مې په تنگ و، بیا مې خپل جیبونه ولټول. خو د نخود دانې مې وموندلې. کله چې مې له جیب نه لاس را ویست، لاس ته مې په هوا کې لاسونه را ولوبدل.

چاره نه وه. نخود مې په غولي تیت کړل، دوئ هم په بیره حمله پرې وکړه. یو په څو دانو ورپر بوت. بل تر خیرنو څڼو ونيو. او دوو نورو هم په بیره بیره لیرې لویدلې دانې خپلو خولو ته اچولې. په کوټه کې یو شور و. چا ژړل... چا دبل پر مخ نوکراغې لگولې او بل هم هڅه کوله چې ډبرې دانې تر خپل ټټیر لاندې کړي. دې نندارې ډېر وخت دوام ونه کړ. کله چې زما ملگری په وره کې بنکاره شو، دهغه یوې چیغې ماشومان غلي کړل:

—ووځئ د سوډر زامنو!

ماشومانو منډه کړه او له کوټې ووتل. ملگری مې زما تر مخ یوه توره چا بچوشه کېښوده. د پیالو د ډکولو پر مهال یې په خندا وویل:

—باد له ډېره وخته!

ما وخنډل:

د واورې سپرې

— څنگه يې کيې؟ بناري ژوند دی. مصروفیتونه ډېر دي. اوس مې هم ترور ناروغه ده. باد له دوو کلونو دهغي د پوښتنې لپاره کلي ته راغلم.

په خبره کې راولوېد:

— او فکر دې وکړ چې رآه، له زاړه ياره دې هم يو احوال واخلمه. ومې خندل:

— همداسې ده.

يوه شېبه غلی وم، خوبيا مې په خدا وويل:
— وه هلکه! دوهم واده ته دې څنگه زړه ښه کړ؟

ده يو سوړ اسويلی ويست:

— څه يې کيې، مجبوري ده، که نه اوس مې هم ځمکه ورته وپلورله. حيران شوم:

— څه مجبوري؟

په خواشینی يې وويل:

— کډه مې ناروغه ده، نور ماشومان نه شي راوړلی.

خوله مې وازه پاتې شوه:

— څه کيې ظالمه! په پنځو کلونو کې خدای څلور ماشومان درکړل. نور څه غواړې؟!

ده وخنډل. ژېر غاښونه يې ښکاره شول او خړې شونډې يې وڅوڅيدې:

د واورې سپرې

— زوروره! خدای دې دسپرو کمی نه راوړي.

ومي ويل:

— ولې؟ همدا څلور زامن دې بس نه دي؟ دوئ سم وروزه، مکتب ورباندې ووايه او دکار خلک ورنه جوړ که.

خدا يې زور ونيو:

— ته هم اجبې خبرې کوي. په تربرونو کې له سپرو پرته ژوند نه شي کيدای. څلور تنه به نو څه وکړي؟

حيرانتيا مې لاپسې ډېره شوه. ده له چايو يو غورپ وکړ او زياته يې کړه:

— ډېر جنجالونه مې تر مخ پراته دي.

په حيرانتيا مې وپوښتل:

— څه جنجالونه؟ اوس خو دادی آرام ژوند لري او بيا د جنجالونو يې له ډېر اولاد سره څه؟ ډېر ماشومان خولا ډېر جنجالونه لري.

داځل يې په زوره وخنډل. په اوږه يې لاس راکښود او هماغسې يې په خدا کې وويل:

— ای ساده گله! دعا کوه چې خدای نور زامن راکړي، ډېرې دعوي مې مخې ته پرته دي.

يوه شېبه غلی شو. پتکې يې له سره ليري کړ. په خپلو تورو څڼو کې يې گوتې تېرې کړي او په جدي لهجه يې وويل:

د واورې سپرې

— که خدای کول، لومړی به د حاجي بازو ملا ورماتوم. دی په خپلو
چخړنو زامنو ډېر غره دی. بیا به دکلي میراو دکارېزه په اوبو کې
منډم، ډېره ژبه وهي. وروسته به له ملک سره حساب کتاب کوم،
ځمکه یې مفته رانه واخیسته او بیا به ټول کلي ته وایم چې اوس مو
نولاس خلاص او توره مو تېره.

ملگري مې له وروستی خبرې سره په ملا یو دروند سوک راکړ او په
خدا یې وویل:

— تل اوږد فکر وهه! چې سپرې مې ډیر وي، بیا به کوم د نرزوی زما
مخې ته ودریږي؟ هه!!

پای

قاتل

((يو قاتل په اعدام محكوم شو!))

دا عنوان د ورځپاڼې په لومړۍ مخ کې ليکلی و.

نوره ليکنه مې ولوسته:

((تېره مياشت يوه بېسواده کليوال د ښار مشهور ډاکټر

...پر سگرت داني وويشت، ډاکټر پر سر ولگېد، ځای پر

ځای يې ساه ورکړه، قاتل له مقاومتته پرته پوليسو ونيو،

پرون يوې محکمې د پانسي حکم ورته واوراوه.))

ورځپاڼه مې پر مېز کېښوده، له ځان سره مې وويل:

— آفرين! دې ته وايي عدالت، دا وحشي بايد خپله سزا

وويني!

نور مې سر پسې ونه گرځاوه. وږې وم، کانتين ته لاړم،

د يوه برگر فرمايش مې ورکړ، تيارېدا يې دوه — درې دقيقې

وخت غوښت، ماته شوم، ملگری مې مخامخ پر څوکی

راته کېناست، چپس يې راوغوښتل، ورځپاڼه يې پر ميز

وغوروله، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:

دا خبر دې لوستی دی؟

د واورې سپرې

سترگې مې ورواړولې، گوته يې پر هماغه عنوان اېښې
و ه:

((يو قاتل په اعدام محكوم شو !!))

ورومې وويل:

هو! عدالت بايد همداسې وي !!

دی يوه شېبه غلی و، وروسته يې شونډې و خوځېدې:

ورور يې راغلی و، ويل يې چې وکالت يې په غاړه واخلم!

دوی د بلې محکمې غوښتنه کړې!

يوه هلک د اخبار په کاغذ کې تاو شوی برگر راته ونيو.

خوند يې بد نه و، خو ترشي يې ډېره پکې اچولې وه.

په ډکه خوله مې وويل:

نوڅه ته گورې؟

ملگري مې اوږې پورته واچولې، شونډې يې و خوځېدې:

نه شم کولای!

ومې خندل:

غوره گوله نه ده، که څنگه؟

ويي ويل:

نه! بڼې پيسې راکوي، خو وخت نه لرم، درې دو سيې راته

پرتې دي!

دا وخت يې ناره کړه!

د واورې سپرې

—چپس نه شول، د غوايي غوښه شوه!
د هلك غږ مې واورېد:
—دا دی له کړايي مې راويستل!
ملگري مې سر وخواوه، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:
—په دې ورځو کې کومه دوسيه پرمخ وړې؟
خواب مې ورکړ:
—هيڅ! بېکاره يم!
ويې ويل:
—نوخه ته گوري! دا دوسيه ته واخله!
د هغه وړانديز مې خوښ شو، دقاتل دورورد مبايل شمېره
مې ورنه واخيسته، برگر مې وخور او په بېره پورته دفتر ته
وختم.

په يوه اوږد او تنگ دهلېز کې په يوه عسکر پسې روان وم،
دواړو خواوو ته نمجن سميتي ديوالونه وو، سوږ بوی ترې
لټېده... عسکر بڼې لورته وگرځېد، په هغه پسې مې گړندي
گامونه واخيستل... زينې ښکته شوې وې، لاندې خور
شوم، تپه تياره وه، د عسکري بوټونو په ټکا پسې تلم، د

د واورې سپرې

يوې درنې دروازي د خلاصېدو غږ پورته شو، عسکر
ووويل:

—دې خواته!

ورمخته شوم، يوه شېبه ودرېدم، سترگې مې له تيارې سره
اشنا شوې، يوه وره کوټه وه، کوچنۍ دريځه يې درلوده، په
دريځه کې پنډه سيخونه ولاړول.
عسکر ووويل:

—يو پاو وخت لري!

له کوټې ووت، دروازه پورې شوه.

کونج ته مې وکتل، يوه سپرې ترځان پټو تاو کړې و، غولي
ته يې وچې سترگې نيولې وې...

مخامخ ورته کېناستم، ورو مې ووويل:

—زه وکيل يم، ما ستا له ورور سره خبرې وکړې، هغه
غواړي چې ستا پر دوسيه له سره غوروشي.

ماتله شوم، خوسپرې کوم غبرگون ونه بنسود، هماغسې
څرېدلی سرناست و.

ورومې ووويل:

—گوره! مورې دومره وخت نه لرو! زه ستا وکيل يم، په
محکمه کې بايد له تا څخه دفاع وکړم، کېدای شي چې سزا

د واورې سپرې

دې راکنسته شي، خو اول بايد په خبره پوه شم، کيسه څه وه؟ تا ولي ډاکټروواژه؟

نېغ يې راته وکتل... پوخ ځوان و، سترگې يې پرسېدلې
بنکارېدلې، گڼه توره پيره يې درلوده، لونگۍ يې تړلې وه.
ورو يې وويل:

— څه گټه به وکي؟ ما...

په خبره کې ورو لوبدم:

— دا قانون دی، ته د دوهمې او دريمې محکمې غوښتنه
کولای شې، زه به هڅه وکړم چې د اعدام سزا دې په قيد
واوري، پنځلس کاله، شل کاله، فرق نه کوي، ژوندي خوبه
بې!

ويې خندل، خو خدا يې ډېره ترخه وه.

حوصله مې سرته راغله، په کاوړ مې وويل:

— تا ولي د ښار مشهور ډاکټروواژه؟

خدا يې زور ونيو، ښه شېبه يې وخنډل، ما په حيرانۍ
ورته کتل، سپرې د اعصابو له خوا سم نه شو راته ښکاره،

خو وروسته يودم غلی شو، ورو يې وويل:

— هغه قاتل و!

په حيرانۍ مې ورته وکتل، ومې ويل:

د واورې سپرې

—ته څه وايې؟! هغه د بنار مشهور ډاکټر و، بڼه نوم يې درلود، په عزت يادېده!

يوه شېبه يې راته وکتل، وروسته يې يودم وځنډل، په ملنډو يې وويل:

—څه وکيل صيب! څه! زما غم مه کوه! نه مې يې په کار!
دې سپکاوي خوند رانه کړ، په غوسه مې وويل:

—زه له ډيرو مجرمينو سره غږېدلې يم، خو ته په ټولو کې ناپوه يې، په خپل خيره پوهېږي!

له دې سره ولاړ شوم، خو سپرې د پطلانه تر پايڅې ونيولم، ورو يې وويل:

—کېنه! دومره تيزي مه کوه!

کېناستم.

سپرې يوه شېبه غلې و، وروسته يې وويل:

—زه دهقان سپرې يم، په چا مې کار نه درلود، يوه گوله وچه،

لنده رارسیده، قناعت مې کاوه، له خپل ژونده راضي وم.

دوه مياشتې مخکې مې د ژني زوی په گېډه درد شو، اول

يې درد کم و، دومره سر مو پسې ونه گرځاوه، خو وروسته

يې له درده ټوپکې شروع کړې، مور يې باديان ورته

وتکول، توده څښته يې پر نامه ورکېښوده، د کلي له ملا

يې تاويز ورته راوړ، خو گټه يې ونه کړه، هلک لټ په لټه

د واورې سپرې

اوبنت، ټوله شپه ترې راگرځېدو، مور يې ژړل، تر سهاره وبيښ وو.

په سپېده چاود کې مو گاونډيان خبر کړل، له بل کلي يې موټر راووست، هلک مو د ولسوالۍ بازار ته ورساوه، هلته يواځې يو ډاکټرو، د غابونو ډاکټر، ويل يې چې د اپنډيسي علايم لري، بايد ژر تر ژره بنارته ورسول شي. له هماغه موټر سره مې خبره خلاصه کړه، پاخه سرک ته وختو، پوره يوساعت مو مزل وکړ، لمر نوى راختلى و چې بنارته راورسيدو، يه يوه درملتون کې مو د يوه تکړه ډاکټر پوښته وکړه، ادرس يې راکړ، هلک مو ډاکټر ته راوړساوه. سپرې غلى شو، ما ورته وکتل، د دريڅې په تنه سپينه رڼا کې يې سترگې له اوبښکو ډکې وې... وروسته يې پزه پورته کش کړه، ورو يې وويل:

هلک مو په يوه اوږده څوکۍ ځملاوه، ډاکټر يې سرته ودرېد، د هلک گېډه يې څو ځله کېکارېله... وروسته يې د هغه له مټه وينه واخيسته، پر کوچني کاغذ يې څه وليکل، را ياده يې کړه چې وينه د معاينې له پاره لابراتوار ته يوسم! هلته يې پوره پنځلس سوه اوغانۍ رانه يووړې، بېرته پورته وختم، ډاکټر نور ناروغان کتل، پاو وروسته نوبت

د واورې سپرې

راورسید، کاغذ مې ورکړ، سر یې وخوځاوه، ورو یې وویل:

— هلک اپنډ کس دی. باید ژر تر ژره عملیات شي.
بیا یې یو کاغذ راته ونيو، اوږد لیست و، ویې ویل چې دا سامان د عملیات له پاره دی، لاندې دواخانې ته ورشه!
په دواخانه کې یې یوه غټه پلاستيکي کڅوړه له ستنو، پختې، پلسترونو او... راته ډکه کړه، پاتې پیسې مې ورکړې، کله چې پورته وختم، ډاکټر بل کاغذ راته ونيو، کاغذ ته مې وکتل، په یوه ځای کې له دولسو سره درې ټکي لیکلي وو، نور پرې پوه نه شوم.
ډاکټر وویل:

— ته باید د عملیات له پاره دولس زره اوغانۍ تحویل کړې!

خوله مې وازه پاتې شوه، په بیره مې خپل جیبونه ولټول، یو نیم سل اوغانۍ راسره پاتې وې.
په منډه د هلیز ته ووتم، هلک لت په لټه اوښت، مور یې ژړل...

له مور سره راغلو دوو کلیوالو ته مې د پیسو وویل، دواړو جیبونو ته لاس کړ، یواځې دوه نیم زره اوغانۍ برابرې شوې.

د واورې سپرې

بېرته ډاکټر ته ورغلم، ده یو ناروغ کوت... په خواړه خوله
مې وویل:

— ډاکټر صیب! له مور سره یواځې دوه نیم زره اوغانۍ دي.

برگ یې راته وکتل

د خواست په ژبه مې وویل:

— خیر دی، ته عملیات شروع کړه! زه به له کلي پیسې

راوړم.

پرته له دې چې راته وگوي، ورو یې وویل:

— کاکا جانه! دا شخصي کلینیک دی!

غونډې مې زیره شول، ډاکټر مې تر خړبې زڼې ونيو، هغه

شاتو شو، په خشکه یې وویل:

— ته ولې نه پوهیږې، دا شخصي روغتون دی، دلته هر څه

په پیسو دي.

له دې سره یې گډې ته وکتل، شونډې یې و خوځېدې:

— وخت نه لرم، که پیسې برابرولی شې، نو هلک به عملیات

کړم، که نه بل ځای مې وعده ده، باید د یوه ناروغ لیدو ته

ورشم!

د هلک چیغه مې واورېده... کپناستم، پښو ته ور ولوېدم،

خو هغه یو گام خټ ته شو، لار، خپله سپینه چینه یې

د واورې سپرې

ويسته، بکس ته يې لاس کړ، تر مخ يې ودرېدم، په خواره خوله مې وويل:

د خدای له پاره! درې، څلور ساعته وروسته دې پيسې وغواړه، خو...

په خبره کې راولوبد:

ته ولې نه پوهېږې! وخت مه ضايع کوه! لاړ شه او هلک يوه دولتي روغتون ته وسوه!

دا وخت يو تيليفون ورته راغی، له سلام وروسته يې يودم وخنډل، په خبرو خبرو د ورسې خواته روان شو.

په بېره دهليز ته ووتم، هلک آرام پروت و، سترگې يې سپينې راختلې وې، لنډه لنډه ساه يې وهله...

د گاونډيانو په مرسته مو تر پښواو لاسو ونيو، پر زينو مو کښته کړ، هلک مو د موټر په شاتني سيټ کې پرېست، په

بېره دواخانې ته ورغلم، د يوه نږدې دولتي روغتون ادرس يې راته وليکه، د باندي را ووتم، تر موټر گڼ کسان راتاو

ول، ورغلم، مېرمن مې پر پاڅه سرک پرته وه، له خولې يې سپين ځگونه توبدل، موټر ته مې وکتل، يوه گاونډي زما د

زوی ژامه ورتړله... پر سترگو مې تياره راغله، ساه مې بنده بنده کېده، سر مې دروند و، منډه مې کړه، پر زينو وختم،

ډاکتر له شيشې څخه د باندر کتل، په تيليفون کې يې

د واورې سپرې

خبرې کولې، خندل يې... لږ مون مې اور واخيست، د مېز پر سر يوه سگرت دانې ايښې وه، لاس مې ور وغځاوه، درنه راته واپسېدلې، فکر کوم چې له ډبرې جوړه وه، سگرت دانې مې پورته کړه، ټول زور مې په بڼې لاس کې راټول کړ، سگرت دانې د سپرې پر ککړۍ ولگېده، اخ ته هم پاتې نه شو، سپينې سترگې راواوښت.

سپرې غلې شو. ما ورته وکتل، له سترگو يې رڼې اوبسکې روانې وې... وروسته يې سر پورته کړ، په ژرغونې غږ يې وويل:

_قتلونه مختلف دي، څوک يې برالا وژنې او څوک يې هم؟! !!!

سپرې يو دم وژړل او خبرې يې پرې شوې.

پای

وېره

ما ډېرې وېرې ډېرې ځيرې لېدلې دي، خو کلونه ووتل، يوه څېره مې لا تر اوسه له ذهنه نه وځي.

دا پخوانۍ خبره ده، هغه وخت کوچنی وم، ډېر کوچینی، خو بڼه مې په زړه دي، بدنۍ او چلمچي مې پورته کولای شوی، نېکه ته به ما لاسونه ور پریمینځل. نیکه هډور سپرې و، نه مې هېرېرې، چنگ برېتونه يې لرل، چونه اړه کوچیانې کميس به يې اغوست او سپينې څنې به يې له وربښمينې ژرېرې لونگۍ راوتلې وې.

يو ماخوستن نیکه جومات ته ډوډۍ وغوښته، دا کومه نوې خبره نه وه، ده به میلمنو ته په جومات کې ډوډۍ ورکوله. جومات د کلاه دروازي ته نږدې تر برج لاندې و، يوه اضافه خونه يې درلوده، دې ته به يې د سنتو ځای وايه، خو په اصل کې د کليوالو د ناستې کوټه وه، دوی به ترناوخته ناست ول، د ماخستن تر لمانځه وروسته به کورونو ته تلل.

په هغه ماخوستن ما ډوډۍ وروړه، په زړه مې دي، د بنوروا يوه کاسه وه. کله چې کوټې ته ورننوتم، له نیکه سره يو ډنگر سپرې

د واورې سپرې

ناست و، له عمره پوخ بنکارېده، موندې بېره یې درلوده او گولې ته به یې خوله تراندازې زیاته خلاصوله.

دوئ تر ناوخته ناست ول، خبرې یې کولې او کله کله به یې خندل. له غرېدا پوه شوم چې سپرې له لیرې راغلی او نیکه له پخوا پېژني.

دوئ تر ډېره له یوې او بلې وغرېدل، بیا د دروازې کړپ شو، تره مې له بستري سره کوټې ته راغی، ناڅاپه د میلمه خبرې پرې شوي، ما

وروکتل، خېره یې نیولې وه، په وېره یې وویل:

—زه دلته نه شم وېدېدای.

نیکه په حیرانۍ ورته وکتل، د میلمه شونډې و خوځېدې:

—ته خو پوهېږې! زه بدي لرم.

نیکه و خندل:

—هیڅ خبره نه ده، دلته په امن کې یې، درې شواروزه لار دې وهلې،

بیا هم وېرېږې!

د سپرې تندي گونځې پیدا کړې، په خواره خوله یې وویل:

—د خدای له پاره! ما ته په کلاه کې ځای جوړ که، بام دې وي،

غوچله دې وي، خو دلته نه شم وېدېدای.

سپرې یوه شېبه غلی شو، وروسته یې نیکه ته وکتل، د خواست په

ژبه یې وویل:

—تا بدي نه ده لیدلې، که نه دا خبره دې نه کوله.

پای

لېونې

بودا وويل:

—ته يې نه پېژنې! د ملک تور لور ده، ما په پېغلنوب کې لېدلې وه،
بناست يې نوم درلود، تورپکې نومېده. پر هغې مين و.
يوې ښځې په بېړه پر خپل مخ پورونې ورکش کړ، لېونې ته يې
وکتل، په ډېران کې يې گونډې وهلې وې، خپولې ډېره يې درلوده،
گرېن يې شکيدلې و او له کثافاتو يې د سيروم کڅورې او
پلاستيکي ستنې ورتولولې.
د ښځې سترگې له اوبڼکو ډکې شوې، تر ډېره يې لېونې ته وکتل،
بيا يې د ټکړۍ له کونجه بودا ته سترگې ورواړولې، هغه دوه درې
گامه ليرې د يوه ځوان تر څنگ ناست و. وروسته يې په يوه
تېرېدونکي سړي پسې، چې سپينه چپنه يې اغوستې وه، چيغه
کړه!

د واورې سپرې

د اکتبر صیب! دا زموږ د خوارانو وار به کله را رسېږي؟ ټکنده
غرمه دې کړه!

سپرې کوم خواب ورنه کړي.

بوډا په لوړ غږ وویل:

مرداره مو کړه!

سپرې په غوسه ورته وکتل، څه یې و نه ویل او کلینیک ته ننوت.

د بوډا تر څنگ ناست ځوان وویل:

سپرې دې یوه روپۍ کړي.

بوډا څه و نه ویل، له ځمکې یې یو خلکی ور پورته کړ او په خاورو

کې د لیکو پرايستلو بوخت شو.

د ځوان شونډې و خو ځېدې:

بښه ځواني یې ده.

د بوډا تندې تریو شو، په خشکه یې وویل:

خود نو! د ورځې درې څلور شله مریضان گوري، سل اوغانۍ

فیس اخلي، لمر یې نه دی لېدلی، ته زموږ غوندي کولبه پرې و

کړه، بیا یې گوره چې د پالېزې اروونکی ورنه جوړېږي که نه؟!!

ځوان په خبره کې ورو لوبېد:

څه بابولاله وايي! لیونی در یادوم، ته ورته وگوره، هډور ځوان

دی.

بښې بې اختیاره له خپل غوږ څخه و بښته لیرې کړل.

د واورې سپرې

بودا وويل:

— اوس خو لکه لوټه خر پر بنکاري، که تا په ژنيټوب کې لېدلای

واي، د گوتې غمی و، غمی!

ځوان يوه شېبه غلی و، بيا يې د خپلي سدرې جيب ته لاس کړ، شنه

پلاستيکي وړه کڅوړه يې راوېسته، يوه چوندی نصور يې تر ژبې

لاندي کړل، ورو يې وويل:

— نومره دې څوومه ده؟

د بودا تندي گونځې پيدا کړې:

— نه پوهېږم، نوم يې وليکه، خو وخت ډېر ووت.

وروسته يې دوو دريو نفرو ته اشاره وکړه، ورو يې وويل:

— دوئ تر ما مخکې راغلي وو.

ځوان نصوراتو کړل، خاورې يې پرې واړولې، ليوني ته يې وکتل،

ويې ويل:

— ته يې کيسه راته وکه!

بودا يوه شېبه غلی شو، بنځې رډې سترگې ورته نيولې وې،

وروسته يې وويل:

— درته و مې ويل چې د تور ملک په لور مين و، پلار يې نه

ورکوله، نجلۍ يې د بل يوه په نامه کړه، دی هم ليونی شو، بس!

— نومينه څوک ليونی کولای شي؟

— نه پوهېږم، ورشه! ليونی به درته ووايي!

د واورې سپرې

دا وخت د کلینیک په دروازه کې یوه تن چيغه کړه!
_د ملک تور لور، تور پیکی!
چا ځواب ورنه کړ.
سپرې په لور غږ خپله خبره تکرار کړه!
_د ملک تور لور تور پیکی!
دا وخت یوې اووه کلنې نجلۍ د بنځې او بو ته څنډ ورکړ، بنځې
ټکان وخور، په بیره یې ورته وکتل، نجلۍ وویل:
_مورې! نوم دې نه اورې! نوبت دې دی.

پای

اولاد

کارغه په تنگه دره کې انگازې خورې کړې:
کاغ، کاغ، کاغ...

بېرته یې وزرې ولرژېدې، په خپلو ژېړو پنبویې زور وکړ، له تېرې
پربنې پورته شو، لاندې یې په دره کې د ولاړو کلیوالو پر سر یوه
دوره وخوره او د یوې ونې په یوه وچ بناخ کېناست:
کاغ، کاغ، کاغ...

ولاړو خلکو سترگې ور واړولې، یوه تېرې ته لاس کړ. کارغه
والوت، خو بېرته لنډ راوگرځېد او یوه هسکه یې دناستي لپاره
غوره کړه. داسې بنکارېده، چې په خوږ کې یې د خوسا غوښې له
بوی څخه تمه نه خته.

وروسته په ولاړو خلکو کې یوه منډه کړه، ځای په ځای ودرېد، په
بېرته یې مول خلاص کړ او په دره کې دکانگو او استفراق غږ پورته
شو.

خلکو یو بل ته وکتل، ټولو خپلې لونگې تر پزو تاو کړې وې، په
سترگو کې یې له خواشینۍ سره سره، کرکه هم پرته وه
وروسته د درې په پورتنی سر کې د وړو تېرو د ښوېدو غږ پورته
شو، د خلکو غږې اوږدې شوې، یوه سپرې منډې را وهلې... پتکې

د واورې سپرې

بې په غاړه کې ول ول پروت و او سپینه زېره يې باد يوې خواته اړولې وه.

کله چې ډلې ته ور ورسېد، ځای پر ځای ودرېد، بيا يې څو لږزنده گامونه واخيستل، لوڅو پښو يې د خوږ په سپينو وړو تېرو دوينو سره ټاپونه پرېښودل.

بوډا د يوه پرمخې پراته ځوان سر ته ودرېد، لينگي يې ولږ ځېدل او کله چې يې خوار ځنگنونه پر وړو تېرو ولگېدل، د شنو مچانو بنگې شو. د بوډا چاودې او نرۍ گوتې د سپرې پر اوږه ولگېدې، هغه يې ستوني ستغ را واراوه، په ځير ځير يې ورته وکتل، د سپرې تور او گارگوتي ويښته سپيره وو، مخ يې شين او پرسيدلی بنکارېده او لوڅې تورې سترگې يې له ژېړو مېړيانو ډکې وې.

بوډا يوه شېبه په ځير ځير ورته وکتل. بيا پر پراته سپرې ور پرېوت، د هغه مخ يې په بنکلولو بنکلولو لوند کړ او په تنگه دره کې يوه تېره کوکه تاو را تاو شوه!
_اه زويه! اه زويه! اه.....

پای

دوه شپې

تیلیفون وشرنگېد...

پر تخت پرتهې ځوانې بنځې سترگې رنې کړې، د خوب د گروپ په سره او تته رڼا کې یې دیوالي ساعت ته وکتل، د شپې یوه بجه وه، کوچني مېز ته ور وښویده، گوشۍ یې پورته کړه او په خوبولي غږ یې وویل:

— څوک یې؟

غورږ یې و تخنېد:

— اه! گرانې، زه یم.

بنځې یو اوږد اړمې ویست، ورو یې ویوښتل:

— څنگه یې؟

— ښه یم، گرانې! ما وبخښه، پوهېدم چې ویده یې، خو څه وکم،

ډېره مې یادېدې.

بنځې خبره ور پرې کړه!

— څه وخت راجي؟

د واورې سپرې

مقابل لوري وويل:

—بس! د طيارې ټکت مې اخيسی دی، د تجارت کارونه دي، که خدای کول، درېيمه به په کور کې يم.

بنځې يو سوړ اسويلی ويست، تندي يې گونځې پيدا کړې، خوله يې خبرو ته جوړوله چې سپرې وارپومبې کړ:

—اه! گرانې! پوهيږې چې څومره درېسې خپه يم، اووه ورځې مې نه يې ليدلې، دا زما له پاره ډېر وخت دی، اه د زړه سره! ژوند له تا پرته څومره تريخ دی، هو رښتيا! نن مې د سرو زرو يوه ښکلې غاړگۍ درته واخيسته، ډېره قيمتي ده، الماس پکې کار شويدي، ستا له سپينې نرۍ غاړې سره ډېره جوړه ده، يوه بله به درته وکم، ما زموږ راتلونکي ماشوم ته نوم خوښ کړيدي، ښکلې نوم دی، خوښ به دې شي، درته يې ووايم!
بنځه په خبره کې ورو لويده:

—گرانه! ستا روغتيا ته اندېښمنه شوم، سترې به يې، ناوخته دی، اوس آرام وکه، سبا به سره غږېږو.

سپرې په خوند وويل:

—دا دوه ساعته لت په لته اورم، خو ستا پاکه او معصومه خپره مې تر سترگو سترگو کيږي، کله ويداېدی شم. پوهېږم، ته به هم تر ډېره زما په فکر کې وي، همداسي نه ده؟!
د بنځې شونډې و خوځېدې:

د واورې سپرې

— همداسې ده.

سپرې وويل:

— ښه گرانې، دادی ما ستا په یاد سترگې سره ور ورسټې، په دې

هیله چې په خوب کې دې ووينم، زما په اړه فکر مه کوه! ښه شپه.

ښخې په بیره گوښی کپښوده، وروځې يې سره ورغلې، په خشکه

يې وويل:

— احمقه!!!

د هغې ترڅنگ پراته ځوان څنگ بدل کړ، پرته له دې چې سترگې

رنې کړې، شونډې يې وڅوځيدې:

— څوک و؟

— خاوند مې، ويل يې چې درې ورځې وروسته درځم.

ځوان د هغې تر نړۍ، سپينې غاړې لاس تاو کړ، د ځان خواته يې

ړنگه کړه، ورو يې وويل:

— خوامه بدوه! دوه له خونده ډکې شپې خولا پاتې دي.

پای

د مورېکانو پاچاهي

خوان مورېک وويل:

— پلاره! د پنېر دا ټوټه ډېره خوندوره ده.

زور مورېک د پنېر ټوټه ور واخيسته، تېره غابښونه يې پرې ټينگ کړل، اوږد وغځيد او بيا يې سر پورته نه شو.

د خوان مورېک کوچنۍ گردې سترگې له اوبښکو ډکې شوې، ښه شېبه يې وژړل، بيا يې پر خپله اوږده لکۍ کارتن وډباوه او شېبه وروسته خو نري مورېکان په کاغذ کې له جوړ شوي کوچني سوري څخه کارتن ته ور ننوتل. خوان مورېک امر وکړ چې د ده د پلار پرسیدلۍ جسد له کارتن څخه وباسي او د جوارو د پټي په يوه کونج کې خاورې پرې واړوي.

په لنډه موده کې آوازه خپره شوه چې خوان مورېک خپل پلار وژلی، ده ته يې د پنېر په ټوټه کې زهر ورکړي او د جوارو د پټي اوسيدونکي مورېکان يې د زاړه پاچا له ظلمه ژغورلي دي.

خوان مورېک امر وکړ چې د جوارو د پټي ټول اوسيدونکي مورېکان دې لوی کارتن ته نږدې حاضر شي. د ده امر په لنډه موده کې پر ځای شو، يوه چاغ مورېک د پيپسي يوزنگ وهلی ټيمي بوتل وټنگاوه او

د واورې سپرې

په لنډ وخت کې لوی او واړه مورېکان تر کارتن را تاو شول. دوی ټول غلي، ډنگر، عاجزه او وېرېدلي بنسکارېدل. ځوان مورېک د کارتن سر ته وخت او په لوړ غږېې وويل:

— ما د جوارو د پټي د اوسيدونکو مورېکانو لپاره يوه لويه قرباني ورکړه، خپل پلار مې وواژه او تاسو مې د هغه له ظلمه خلاص کړئ. له دې هيسته به د ظلم په نوم څه نه وي، امر کوم چې د غوړو د لوی ټيم دروازه خلاصه او ټول بندي مورېکان خوشي شي. هر څوک حق لري چې آزاد ژوند وکړي، خواړه ولري او ان که د پاچا په ورځنيو کارونو کې کومه نيمگړتيا وويني، خپل غږ پورته کولای شي. زما لومړی گام به دا وي چې نوي وزيران وټاکم، مخلص وزيران، داسې چې له عادي مورېکانو سره کوم توپير ونه لري، ټول خپل غږ او چت کړای شي او د جوارو د پټي له حاصلاتو څخه په سمه او منصفانه توگه گټه واخلي.

خو د دې کار لپاره ستاسو مرستې ته اړتيا لرم، زما د پلار د واکمنۍ په مهال لوږه وه، د خوړو لپاره څه نه موندل کېدل، خپلمنځۍ جگړې وې او د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل، مورې به هڅه وکړو چې په گډه دا پټی بيرته زرغون کړو او ټول د اسرتمند ژوند څښتنان شو، مورې د خپلو گاونډيو نورو پټيو له اوسېدونکو مورېکانو سره دوستانه اړيکي غواړو، د دوی کروندو ته په درنه

د واورې سپرې

سترگه گورو او له دوی څخه هم تمه لرو چې د جوارو د پټې د حدودو درناوی وکړي.

ځوان مورک د اتحاد، د پټې د بیا زرغونېدو او د بیان دا زادی په اړه اوږدې خبرې وکړې، د ده هرې خبرې ته به د جوارو د پټې اوسیدونکو مورکانو د خوشالی په بڼه خپلې لکۍ خوځولې او ژوندی دې وي ځوان پاچا، د ظلم او تیاري دوره نوره تیره شوه، مورک د خپل پټې ابادي غواړو او داسې نور شعارونه ورکول کېدل.

د ځوان پاچا لومړنی کار د دریو نویو وزیرانو انتخابول وو، ده هغه وزیران وټاکل چې د ده له پلاره یې ښه خوله نه وهله.

د پاچاهۍ په دوهمه ورځ یې په کارتن کې پر وره هو اړه کړه او کارتن یې د مهمو جلسو لپاره غوره ځای وگانه. د غورږو له ټیم څخه هم هغه مورکان خوشې شول چې د ده د پلار د واکمنۍ پر مهال د جوارو له پټې څخه د غلا، له پاچا سره د مخالفت او د نورو مورکانو د ځورولو په تورو نوبول شوي وو.

د جوارو د پټې مورکان خوشاله ښکارېدل، دوی د زور پاچا له ظلمه خلاص شوي وو او خپله راتلونکې یې ښه لیدله.

ځوان پاچا هم تمه درلوده چې د جوارو پټې اباد و ویني، مورکان د پټې له ابادۍ سره مینه پیدا کړي او په راتلونکې کې آرام ژوند ولري. ده د جوارو د پټې اوسیدونکو مورکانو ته زیری ورکاوه چې ډېر ژر به په نس ماړه شي او هریو به په سوله کې ژوند وکړي.

د واورې سپرې

ځوان پاچا يوه اوونۍ وروسته د عمومي كندو وړ خلاص كړ او په كندو كې د پرتو جوارو يوه برخه يې د پټي پر موركانو وپشله، دا جوار د لسو ورځو لپاره بس وو، په دې موده كې يو مورك هم په خوراك پسې د باندي را ونه ووت، ټول په خپلو غارونو كې پراته وو، خوراك په اسانۍ ورسېده او بدنونو يې وازگې پيدا كړې وې، خو كله چې ذخيره جوار خلاص شول او خوبولي د باندي را ووتل، پټي تر پخوا سپېره ښكارېده.

موركان بيا تر كارتن را تاو شول، دوئ د نورو خوړو خواست وكړ، خو ځوان پاچا د جوارو ژېړو بوټو ته اشاره وكړه او ويې ويل چې كه دوئ په گډه پټي ته له نږدې لښتي څخه اوبه وړخوشې كړي، د جوارو بوټي بيرته شنه كېدای شي. ده زياته كړه چې موركان ډېر دي او په گډه پخپلو تېرو نوكانو دا كار كولاى شي، خود موركانو لومړى شرط په كندو كې د پاتې جوارو وركول وو.

پاچا د دوئ خبره ومنله او له كندو څخه يې د يوې اوونۍ نور خوراك هم وركړ، اووه ورځې نورې هم ووتې، خو پټي همداسې وچ پاتې شو.

په دريم ځل چې د پټي موركانو د خوراك خواست وكړ، پاچا د دوئ غوښتنه ونه منله، دليل يې دا وو چې موركان به ترڅو په سوال چلېږي، دوى بايد په خپله كار وكړي، د پټي په زرغونېدو كې برخه واخلي او د خوراك لپاره يو څه ومومي.

د واورې سپرې

د ځوان پاچا دا خبره د پټي په مورځانو بڼه ونه لگېده او يوه پاچا بې کفايته وگاڼه. دې سپکاوي وزيرانو ته غوسه وروسته او گنهنگار مورځک ته يې د سزا غوښتنه وکړه، خو پاچا په سره سينه وويل چې د پټي مورځکان په ازاده خپل غږ پورته کولای شي او دا د دوی حق دی.

درېم ځل د پټي پر مورځانو په کندو کې پاتې ټول جوار وويشل شول، خو دوی د پټي له ابادۍ سره کومه دلچسپي ونه بنوده. د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل...

څه موده وروسته بيا خوبولي مورځکان له خپلو سوږو را ووتل او تر کارتن راتاو شول. دا ځل د ځوان پاچا په خبرو کې ناامېدي ډېره لېدل کېده، ده په عاجزۍ وويل چې په کندو کې نور څه نه دي پاتې، د جوارو د پټي مورځکان بايد پخپله کار وکړي، پټي زرغون کړي او ځانونو ته خواړه پيدا کړي.

د هغه په دې خبرو د مورځانو غوسه راوپارېده، ځوان پاچا ته يې وويل چې له دوی سره يې کړې ژمنې پوره نه کړې، د مورځانو د خوړو غم يې ونه خوړ او د جوارو د پټي اوسيدونکو مورځانو ته يې هوسا ژوند ور په برخه نه کړي.

وروسته دوه مورځکان په چټکۍ سره د کارتن سرته وختل، يوه د پاچا پر لکۍ خوله ورو لگوله او بل يې يو بریت ورو شکاوه.

د واورې سپې

د وزیرانو سترگې رډې راوختې، خو پاچا ارامی ته راوبلل، وروسته په کارتن کې یوه عاجله جلسه ونیول شوه، پاچا خواشینی و او د موضوع په حل پسې گرځېده. یوه زور و وزیر د خبرو اجازه واخیسته، ویې ویل چې تر ډیره موږ پخپله ملامت یو، د پتې موږ کانو ته مو له حده تېره ازادي ورکړه، په دوی مو مفت خواړه ووبشل، سوالگر مو موخته کړل او همدا علت دی چې دوی اوس پخپله په خوړو پسې نه گرځي.

یوه بل وزیر وویل چې د جوارو د پتې موږ کانو پخوا تر دې ډیر سخت ژوند درلود، لوبه وه، نېستي وه، جگړه وه، خوله پاچا څخه یې سترگه کېده، په سوال نه وو موخته او هرڅه به یې پخپله موندل.

دریم وزیر یاده کړه چې هغه وخت قانون و، حکومت و، سزا وه، پوښتنه وه او مجرمین به په بند کې لوېدل، خو اوس داسې څه نه شته، ان بديخانه هم نه لرو، هر څوک چې هرڅه غواړي تر سره کوي یې، لږ څه جدیت په کار دی، تېره ورځ د جوارو تر یوې لویې پانې لاندې یو مورک مړ پروت و، په غاړه یې کوم بل مورک خوله ور لگولې وه، خو چا یې پوښتنه ونه کړه.

زور وزیر د بندیخانې د بیا جوړېدو غوښتنه وکړه، خو پاچا دا وړاندیزونه مانه او ویې ویل چې دی د سزا کلک مخالف دی.

د واورې سړی

په دې توگه ورځې تېرې شوې، حالات خراب شول، لومړی غلاوو زور ونيو، بیا وژنې شروع شوې او په پای کې د جوارو پتی په سپیره ډاگ بدل شو، د خوراک لپاره هیڅ هم نه موندل کېدل، لویو مورکانونو به کوچني مورکان پتول او خوړل به یې.

نور نو د جوارو په پتی کې د سکون او ابادۍ په نوم څه نه وو پاتې، گله وډي ډېره وه، وچې پانې په وینو سرې وې او ان د گاونډیو پتیو مورکان به هم د جوارو پتی ته په ریا ورځ ور تلل او کوچني مورکان به یې تښتول.

د ځوان پاچا خواشینی هم ورو ورو ډېرېدله، هره ورځ به ترڅه خبرونه ور رسېدل، غلاوې او قتلونه ډېر شوي وو، گاونډیو تېری کاوه، د پتی وچېدو یې زړه خوړ، چا یې خبره نه منله او ان وزیران هم د پاچا د خبرو په وړاندې بې اعتنا وو. د پاچا برېت په لنډه موده کې سپین شول.

په پای کې ځوان پاچا بله چاره نه لېده، اړ شو چې له گاونډیو څخه د خلاصون په هیله له یوې پیشو څخه مرسته وغواړي، پیشو په خوشالی د اړاندیز ومانه، دا به د جوارو د پتی په پولو گرځېده او هغه مورک به یې خوړ چې له پولې به را اووښت، خو دې کار زحمت درلود، منډې یې غوښتې او بیخوبۍ ته ضرورت پېښېده، ځکه پیشو ډېره ژر سترې شوه، خو وروسته یې اسانه چاره و موندله، دا د جوارو د پتی په مورکونو روږدې شوه او په ډېرې اسانۍ سره به یې

د واورې سپړی

هره ورځ د پتې درې څلور مورېکان تر ستونې تېرول. د پېشو په دې کار پاچا هم خبرو، خوله وپړې يې څه نه ويل. ځوان پاچا په لنډه موده کې غمونو زور کړ، ملا يې کړوپه شوه او کله چې يو سهار وزيران کارتن ته ورننوتل، پاچا په يوه کونج کې ستونې ستغ پروت و، سترگې يې پتې وې، زړه يې غمونو درولی و او بدن يې پر سیدلی بنکارېده.

پای

بد مرغي

نجلی پر کټ ستوني ستغ پرته وه، کله کله به يې چيغه کړه، لاسونو ته ور لوېدلې ځنځيرونه به يې وشرنګېدل، سر به يې پورته کړ او بدن به يې ټکان وڅوړ. تر هغې راګرځيدلې کسان خواشيني وو، دوئ په راوتلو ږدو سترګو ځوانې نجلی ته کتل او په څپرو کې يې ګونځې بنکارېدلې.

په ولاړو کسانو کې يوه چيغه کړنه!

—تور کوډګر ناوخته شو!

تر څنګ ولاړ سړي په عاجزی وويل:

—د پاچا عمر دې ډېروي، په تور کوډګر پسې مو عسکر لېږلې دي، دوئ د سهار په څړه کې حرکت وکړ، اوس بايد را ورسېږي، سپېره غره ته تګ، يوه ورځ مزل غواړي.

پاچا خپله اوږده چپنه ورتوله کړه، روان شو، پر تخت کېناست، ځلېدونکې ژېړ تاج يې له سره ليرېکړ او په خپلو اوږدو سپينو څڼو کې يې ګوتې تېرې کړې. يوه شېبه غلې و، وروسته يې ډډ غږ د مانۍ په لوی او هسک سالون کې انعکاس وکړ:

—که زما په لور څه وشول، تاسو به تر تبغ تېر کم.

د واورې سپرې

دولارو درباريانو سرونه وڅرېدل، په څپرو کې يې وېره بنسکارېدله او وزيرانو خپل ژوند په خطر کې لېد.

يو ساعت نور هم ووت، له اوږدو شيشو څخه ماني ته ژپړه رڼا رالوېدلې وه او د درباريانو اوږدې زرينې چينې ځلېدلې. د پاچا غوسه ورو ورو ډېرېدلې، خولې يې ځگونه پيدا کړې وو او د خپلې اوږدې تورې تر طلايي موبې يې د نبي لاس گوتې تاوې وې. چوپه چوپتيا وه، کله کله به د نجلۍ لاسونو او پښو ته ور لوېدلو ځنځيرونو شرنګ وکړ، چيغه به يې له خولې را ووته او بېرته به بېسده پرېوته.

لمر په لوېدو و چې د ماني يوه عسکر د تور کوډگړد رارسېدو خبر ورکړ، پاچا ودرېد، وزيرانو د سالون لويې دروازې ته وچې سترگې نېولې وې او ټولو د تور کوډگړد راتلو انتظار اېست. شېبه وروسته يو زور سپرې رابنکاره شو، دى تک تور و، گڼه بېره يې درلوده او پر نرۍ غاړه پورې يې په څر سپنسي پېبلو څو هډوکو ټال خوړ.

پاچا او درباريانو د احترام په بڼه خپل سرونه ټيټ کړل، خو تور کوډگړ مخ وروا نه راوه، لاړ او د نجلۍ تر څنګ پر کټ کېناست. بڼه شېبه يې هغې ته وکتل، د نجلۍ اوږده بانه نېغ ولاړ وو، تر سترگو يې يوه توره حلقه راگرځيدلې وه او پرسرو شونډو يې سپين ځګ پروت و. تور کوډگړ خپلې زړې خورجينې ته لاس کړ، د انسان ککرۍ، د پښو دوه اوږده هډوکي او يو خيړن جام يې راويستل،

د واورې سپرې

وروسته ودرېد، له ځان سره يې څه وويل او ترکت څو ځله را تاو شو.

پاچا په خواره خوله وويل:

—زه په تور کوډگر باور لرم.

تور کوډگر هغه ته وکتل، خو څه يې ونه ويل، هماغسې يې شونډې خوځېدلې او دا سې کلمات يې تر خولې راوتل چې ولاړ خلک نه پرې پوهېدل.

د کوډگر شونډې تر دې پرې خوځېدلې، بيا د نجلی تر څنگ کېناست، خورجين ته يې لاس وروغځاوه، يو سپين بوتل يې راويست او کله چې يې د بوتل اوبه په جام کې واچولې، له جام څخه يو تور لوگي پورته شو، له دې سره د نجلی سترگې رڼې شوې، ځنځيرونه وشرنگيدل او تور کوډگر چيغه کړه!

—اې شيطانې اروا! ته څه غواړې؟

د نجلی خوله له ځگونو ډکه شوه، تورو سترگو يې سوروالی پيدا کړ او شېبه وروسته يې سترگې سرو وينو ونېولې. ناڅاپه يې له شونډو يو ډډ نارينه غږ راووت، دې غږ په سالون کې د ولاړو کسانو زړونه ولږخول.

غږ وويل:

—تر ټولو بدمرغه انسان!

د واورې سپرې

له دې سره د ځنځيرونو شرنګا پورته شوه، تور کوډګر په چټکۍ سره تر نجلۍ راوګرځيد، په لاس کې نېولې ککړۍ يې کښته پورته کړه او نامفهومه کلمات يې له خولې را ووتل. د نجلۍ رنگ ورو ورو خپل عادي حالت ته راوګرځيد، سترګو يې توروالي پيدا کړ او شپبه وروسته بېسده پريوته.

پاچا ورمخته شو، د چينې لستونۍ يې د خپلې لور پر خوله تېر کړ او بېرته په خپل ځای ودرېد
تور کوډګر وويل:

د پاچا پر لور جادو شوی، نجلۍ هغه وخت رغېدې شي چې تر ټولو بدمرغه انسان وويني.

پاچا يوه شپبه غلې و، بيا يې وزيرانو ته مخ ورواړاوه او امر يې وکړ چې تر ټولو بدمرغه انسان ورته پيدا کړي.

له لمرختو سره ډولونه ودرېدل، جارچي په ښار کې کوڅه په کوڅه وګرځيد، ده يو لوی ښکر خولې ته نيولی و او چيغې يې وهلې چې تر ټولو بدمرغه انسان دې په دربار کې حاضر شي.

په مانۍ کې پاچا او وزيران يې خوبه او خواشيني ښکارېدل، په ټولو سرونه څرېدلې وو او د تور کوډګر له خولې څخه نامفهومه کلمات راوتل.

د هوا له تودېدو سره عسکرو احوال راوړ چې تر ټولو بدمرغه انسان يې موندلی دی. پاچا امر وکړ چې دا بدمرغه انسان دربار ته

د واورې سپرې

حاضر کړي. شپبه وروسته په یوه کټ کې داسې سپرې راوړل شو چې لاسونه او پښې یې نه وو، پر مخ یې یو لوی پرهر ښکارېده او تر ډېره د غوښې یوې لویې بوتۍ ته ورته و.

سپرې وویل چې دی یو پوځي و، له دښمن سره په جگړه کې یې لاس او پښې غوڅې شوې دي او د مخ لوی پرهر یې هم د تورې نښه ده. د هغه د خبرو له ختمېدو سره ځنځیرونه وشرنگیدل، د نجلۍ سترگې سپرې شوې او له خولې یې ځگونه وبهیدل. تور کوډگر د سپرې د ایستلو امر وکړ او ویې ویل چې ده د ازادۍ په جگړه کې برخه اخیستې او تر ټولو نیکمرغه انسان دی. وروسته یې څه نامفهومه کلمات تر خولې را ووتل او نجلۍ آرامه پرېوته.

نیم سات نور هم ووت، بیا د یوې ښځې ژړا او کوکې واورېدل شوې، په سالون کې یوه ځوانه ښځه او درې خوار او ډنگر ماشومان ودرېدل، ماشومان ناروغه ښکارېدل، دوو د خپلې مور لمن تیننگه نېولې وه او وارخطا وو.

ښځې په ژړا کې وویل چې خاوند یې له غره څخه د خرڅلاو لپاره بوتی راوړل چې ځناورو وخور، اوس دوو څه نه لري، دوه ماشومان یې له لوږې مړه شول، نورو ته یې یو مړ سپی موندلی دی، د هغه غوښه ورته پخوي او ژوندي یې ساتلي دي. دوو په یوه وېرانه کې اوسي، یواځې څلور دیوالونه دي، نه چت لري او نه هم دروازه، خو بیا هم څوک کوم غرض نه ورباندې لري.

د واورې سپرې

ځنځيرونو شرنګ وکړ او د پاچا په امر بنځه او ماشومان له ماڼۍ ووتل.

تور کوډګر وويل:

ژوند يې تريخ دی خو بدمرغه نه شو ورته ويلاى، ځکه دا ځوانه ده، تر ستورو لاندې شپه تېروي او د پاچا له وېرې څوک په سپکه نه شي ورته کتلاى.

شېبه وروسته يو په ونه لوړ بنيادم په سالون کې ودرېد، ده بنکلې جامې اغوستې وې، له رنگه هم سپين و او په ظاهره د بدمرغۍ کومه نښه نه پکې بنکارېدل. دده په لېدو د پاچا او درباريانو په خېرو کې ګونځې پيدا شوې، خو تور کوډګر وويل چې خبرې دې وکړي.

د سپرې سر وڅرېد او له خولې څخه يې يواځې يوه جمله را ووته!

— زموږ خاوره پرديو لاندې کړېده او خپلواکي نه لرو.

ناڅاپه د ماڼۍ لويې شيشې ولرځيدې، له کت څخه يو تور لوگۍ پورته شو او يوې ويروونکي چيغې په سالون کې انعکاس خپور کړ!

وسوځيدم!

لوگۍ په لمبه بدل شو او له لمبې څخه هم د ځناورو شکلونه جوړ شول، کله به يې د پړانګ کله د ليوه او کله هم د زمري بڼه خپله کړه، شېبه وروسته يوه وحشتناکه انگولا پورته شوه، يوې سپينې رڼا

د واورې سپرې

ولاړ خلک اړ ایستل چې خپلو سترگو ته لاسونه ونیسي، چوپه
چوپتیا شوه او شېبه وروسته د نجلۍ حیرانه غږ واورېدل شو!
_پلاره! زه مو ولې ترلې یم؟
تور کوډگر وویل:
_تر ټولو لویه بدمرغي، د خپلواکۍ نه درلودل دي.

پای

تور سرې

يو مړی وشو، مرکه کېناسته، خود مقتول پلار د غیچ اخیستلو قسم یاد کړ او زامنو یې د مقابل لوري دوه تنه ووژل. بیا مرکه سره راټوله شوه، داخل بل پلار د انتقام خبره کوله.

کلونه تېر شول، سینې غلبېل شوې، د یوې کورنۍ پر اوو تنو خاورې واوښتې او بلې کورنۍ یوولس تنه له لاسه ورکړل، په پای کې اور په خپله مړ شو، دواړو غاړو ته یواځې تور سرې پاتې وې.

پای

نه پوهېږم

له ډېرې مودې وروسته کلي ته لاړم، لومړی دوې ورځې مې په کور کې تېرې کړې، بیا د یوه ملګرې کره ورغلم، دی راباندې ګران و، له پخوا مې ورسره جوړه وه او خبرې یې ښې راباندې لګېدې. کلکه غېږ یې راکړه، کوتې ته لاړو، چای یې راوړ، له یوې بلې سره وغږېدو، خودی خواشینۍ و او د زړه په زور یې خندل. علت مې وپوښت، لومړی یې څه نه ویل، خو وروسته مې مجبور کړ، رایاده یې کړه چې لس زره افغانۍ پورورې دی، سړی هرسهار په دروازه کې ولاړ وي او خپلې پیسې غواړي. په حیرانۍ مې وپوښتل: خو ته شل جریبه ځمکه لرې، دهقانی دې هم خپله ده، بیا ولې قرضداره یې؟

د واورې سپرې

ده راته وکتل، په خړو شونډو يې يوه ترخه موسکا تېره شوه، ورو
يې ويل:

— شکر و باسه چې د کور مسوليت نه دی در په غاړه، پلار لري، که نه
نو دا خبره دې نه کوله.

پوه مې کړ چې دا زما د پوښتنې ځواب نه و.

يو سوړ اسويلی يې ويست، شونډې يې و خوځېدې:

— څه درته ووايم، اووه سره عيال لرم، ټول واړه دي، څوک ناروغه
وي، څوک د مکتب کتابچې غواړي، يو جامې نه لري او بل هم
لوڅې پښې گرځي، باور وکه، د غنمو رېبلو ته يوه مياشت پاتې
ده، خو مور دوه اوونۍ مخکې لا کندو جارو کړ، کله پسې رسېدی
شم.

يوه شېبه غلی و، بيا پرته له دې چې راته وگوري په خواشینی يې
ووويل:

— نه پوهېږم، څه پرې وخورم؟

و مې ويل:

— شپږ زره درکولای شم، ډېرې نه، ژر يې نه غواړم.

په اوږه يې لاس راکېښود او مننه يې وکړه.

ما په کور کې څو ورځې نورې هم تېرې کړې، بيا ښار ته راغلم، خو
مياشت لا نه وه وتلې چې له کوره احوال راپسې راغی، ويل يې چې
پلار دې ناروغه دی، ژر راشه!

د واورې سپرې

زه هم په بېرته د موټرو اډې ته لاړم، غرمه کور ته ورسېدم، پلار مې د زړه حمله تېره کړې وه او اوس ښه و.

خدای ته مې شکرونه ویستل، مور مې د غرمې ډوډۍ راوړه، وروسته یې په خواشینۍ راته وویل چې د ملگري کور دې بمبارد شو، د کورنۍ ټول غړي یې له خاورو مړه راوايستل، یواځې دی ژوندی دی، فاتحې ته ورشه!

زړه مې د پښو تر گوتو تېر شو، گوله مې کېښوده او پر بایسکل مې پښه واړوله. کله چې د هغوی کلي ته ورسېدم، د کورد ولاړو دیوالو پرځای غټې تورې لوتې پرتې وې، چا راته وویل چې ملگری دې په فصله کې دی، په منډه ورغلم، دی سره لمر ته ناست و، زېره یې بېرته وه او تر مخ یې څو جریبه ولاړو ژېړو غنمو ته کتل، پرته له دې چې راته وگوري په غریو کې یې وویل:

د غنمو رېبلو ته مې زړه نه کیږي، نپوهېږم! په چایې وخورم!

پای

گېله

کونگري ژړل... مور يې راغله، بچي ته يې وکتل، په خاورو سپېره
و، غاړې ته يې خیرن پړی ور لوېدلی و، په لکۍ پوري يې هم
پلاستيکي خلطه غوټه وه.

مور يې په کاور وويل:

— چا دومره خورولې يې؟

کونگري ژړل...

مور يې په پاسته غږ وويل:

— چرگې دا کار کړې؟

کونگري د ((نه)) په بڼه خپل غټ سر و خوځاوه.

مور يې وويل:

— خوشکۍ و.

— نه

د واورې سپړی

—ام م م م پیشکه؟

نه

مور یې فکر په مخه کړه، ورو یې وویل:

—دلته خوبل څوک نه اوسي.

کونگري خپله لکۍ و خوځوله، په غریو کې یې وویل:

—انسان و.

مور یې یو دم و خندل، د کونگري پر سپره مخ یې خپله پسته ژبه

تبره کړه، ورو یې وویل:

—اه گرانه! راحه چې ځو، له انسانانو څه گپله!!!

پای

پښتون

سپرې غټه لونگۍ تړلې وه، راغی، زما تر څنګ کېناست، د لویو په
مینځ کې یې سوک راکړ، په خوند یې وویل:
_ غواړم یوه برجوره کلاه جوړه کم، ته ونېسه! یوه ښه نخشه (نقشه
) خوراته ولیکه!
هغه ته مې وکتل، خوشاله و، پر اوږده سره کړې ږیره یې شنه
نصوار پراته ول، خېره یې خړه ښکارېدلې، ورو مې وویل:
_ خپرو کاکا! نقشه د منډې خبره نه ده، څو ورځې وخت راکه!
ده برگ راته وکتل، یو دم یې وخنډل، مخکیني غاښونه یې وتلي
ول، په لوړ غږ یې وویل:
_ یاره انجنیره مرداره دې کړه، نخشه به څه وي، کار به یې څه وي،
کاغذ او قلم درواخله، یو څو لیکې ولیکه! بس! دا یې هم نخشه!
چاره نه وه، و مې ویل:

د واورې سپرې

— سبا ته يې وغواړه!
سپرې له خندا شين شو، بڼه شېبه يې بې غاښو خوله وازه وه،
وروسته يې په خوند وويل:
— ايله دې نره خبره وکړه! خو گوره! د زورورې کلاه نخشه به راته
ليکې، خلور برجه دې هېر نه شي، ټول برجونه بايد مورچې ولري،
په مصرف پسې يې مه گرځه! کلکې مورچې، داسې چې د راکټ
گولۍ يې هم ونه خوري.
په حيرانۍ مې وويل:
— ته خو بدې دارنه يې، ارام ژوند لرې، نو مورچې څه کوي؟
په زوټه يې وخنډل:
— اې ساده گلله! عقل دې خام دی، تل د راتلونکې غم کوه!
دی روان شو، ماته د يوه هزاره بوډا څېره په ذهن کې راتېره شوه،
دی موچي و، د بېگه يې نه لرل، خو کله چې يې د خټو کور جوړاوه،
لومړی يې د گراج ځای پرېښود، ما يې علت وپوښت، ده راته
وويل:
(هی هی انجنير صاحب! خدا کلانه! ميشه که صاحب یک موتر
شویم.)

پای

مورنۍ ژبه

پلار په خواشینۍ وویل:

— تا هېڅ هم نه دي زده کړي!

د ماشوم سر وڅرېد.

پلار وویل:

— څلور میاشتي یو عمر دی، خو ته لا په الفبا هم نه پوهېږې!

د جامو د گنډلو د ماشین غږ ودرېد، ځوانه بښځه په خبرو کې وړ

ولوبده:

— سپرېه! تر اوسه خو لا په اول صنف کې دی، زده به یې کړي.

د سپرې تندې تریو شو، لاسي بکس یې ورواڅېست، له کوره ووت

او دفتر ته لاړ.

د واورې سپرې

بنځې ماشوم ته وکتل، ورو يې وويل:
_گوره زړگيه! ته بايد خپل درسونه ووايي، د پلار خبره دې درپه
زړه که، ويل يې چې که په سبقونو کې تکره وې، نو يو بنکلی
کوچنی بايسکل درته اخلي.
ماشوم په حيراني ورته کتل...
بنځې د ماشين لاستی تاو کړ، ورو يې وويل:
_هله گرانه! د مکتب وخت دې دی!
هلک بکسې ته لاس ور وغځاوه، بوټونه يې په پښو کړل، د باندي
ووت.
هوا سره وه، ماشوم د سپرک پر غاړه ودرېد، موټر گړندي روان ول،
يو لاروی وردمخته شو، ماشوم يې تر لاس ونيو، د سپرک تر بلې
غاړې ورسره لاړ.
پاو وروسته ماشوم په ټولگي کې و، معلمې يې پر توره دره د الفبا
توري وليکل، په لوړ غږ يې وويل:
_خوب قندولکا! الفبا را سه سه بار در کتابچه هایتان بنويسيد!
ماشوم په حيراني سره خپلې کتابچې ته کتل...
شېبه وروسته معلمې وپوښتل:
_قندولک! تو چرا نوشته نمیکنی؟
ماشوم ورو وويل:
_خه؟

د واورې سپرې

د معلمې شونډې و خوځېدې:

— چه گفتي؟

هلک بيا خپله خبره تکرار کړه!

— څه وکم!

معلمې تندي تريو کړ!

— بچيم! مه پشتوره نميفامم! تو چه ميگي؟

ولاره شوه، د يوه بل ماشوم تر څنگ ودرېده، په خوشالۍ يې وويل:

— آفرين بچی لايق، چقه زود نوشته کدی!

د تختې پر سر پر يوه لوی کاغذ ليکل شوي وو:

((په مورنۍ ژبه زده کړه د هر چا حق دی.))

پای

ازادي

خوارلس کلن هلک خپله پېغله خور تر کوڅيو ونېوله، د هغې پر اوږه تم منگي يوې خواته کوږ شو، ولوېداو له درب سره مات کلدورکي (د منگي ټوټې) يوې بلې خواته ولوېدل.

نجلی پر ژامه سوک وخور، لارې يې باد شوې، کين لورته ږنگه شوه، سريې د چوترې پر سميتي ژي ولگېد، ځای پر ځای پرېوته. هلک د هغې تشي ته لغتې ونيولې، په عمر پخه بنځه له کوتې راووته، هلک يې پورې واهه، پر نجلی ور پرېوته او له خولې څخه يې نسېراوې راووتې:

— خدای دې ټک له ټکه که، مغزی دې مات شه، بڼه ورځ ونه وينې...
هلک لاس ور وغځاوه، بنځه يې تر مټ ونېوله، نجلی ته يې دوه درې سوکه ورکړل، ځای پر ځای ودرېد، له خولې څخه يې ځگونه باد شول:

— وژنم يې!

دا يې وويل او ديوال ته نږدې د خړې پر کته کېناست. بنځې خپلې لورته وکتل، سترگې يې سپينې راختلې وې، غاښونه يې په وينو سره ول، بنځې په ژړا کې وويل:

د واورې سپرې

—مړه دې کړه!
هلک لارې تو کړې، پر خپله بهیدلې پزه یې لستونې تېر کړې، څه یې
ونه ویل.
د نجلۍ زگېروی واورېدل شو، شېبه وروسته یې سترگې رنې کړې،
یو دم یې وژړل، ځان یې د مور غېږې ته ورواچاوه.
مور یې د هغې په ککړۍ لاس تېر کړ، گوتې یې په وینو سرې شوې،
په غریو کې یې وویل:
—څه ووايم، خدای دې ځوانيمرگ کي.
وروسته یې د نجلۍ ټکړۍ سم کړې، نجلۍ ولاړه شوه، زانگې وانگې
کوټې ته ننوته.
بښځې هلک ته مخ ورواړاوه، ورو یې وویل:
—څه خطا، څه گناه، ولې؟
هلک خپله پزه پورته کش کړه، په خشکه یې وویل:
—دا دريم وار دی چې په اوبو پسې د باندې وځي!
مور یې چيغه کړه!
—نو په دې کې څه خبره ده؟
هلک په غوسه وویل:
د کلا تر مخ هلکان مردکي کوي، شرم دی شرم!
بښځې په غریو کې وویل:

د واورې سپرې

زار (زهر) دې تر خوله سه، هغوی خو سره خوله هلکان دي، نن
جامې مينځو! اوبه راوړي!
هلک چيغه کړه!
دومره آزادي مه ورکوه! که مې دا وار ولېده! مرداره به يې کم
له دې سره يې په جېب کې پرتو مرد کيو ته شرنګ ورکړ او په منډه
له کلاه ووت.

پای

د واورې سرې

د ليکوال چاپ شوي اثار:

سړه سيلۍ	:	(د لنډو کيسو ټولگه)
مېنه	:	(د لنډو کيسو ټولگه)
بوډا او د لېوانو پلونه	:	(ناول)
رڼا	:	(ناول)
بوربوکۍ	:	(ناول)
په فلسفه کې تلپاتې پېښې	:	(ژباړه)
د واورې سرې	:	(د لنډو کيسو ټولگه)

لېسې طرح: جمال الدين احمد

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**